Midnatts ROPET

MARANATA
-Du vår Herre
KOM!

Nr 6 ● 1997 ● Årg 38 ● Sprides fritt!

HÄROLD FÖR ANDLIG VÄCKELSE OCH FRI MISSION

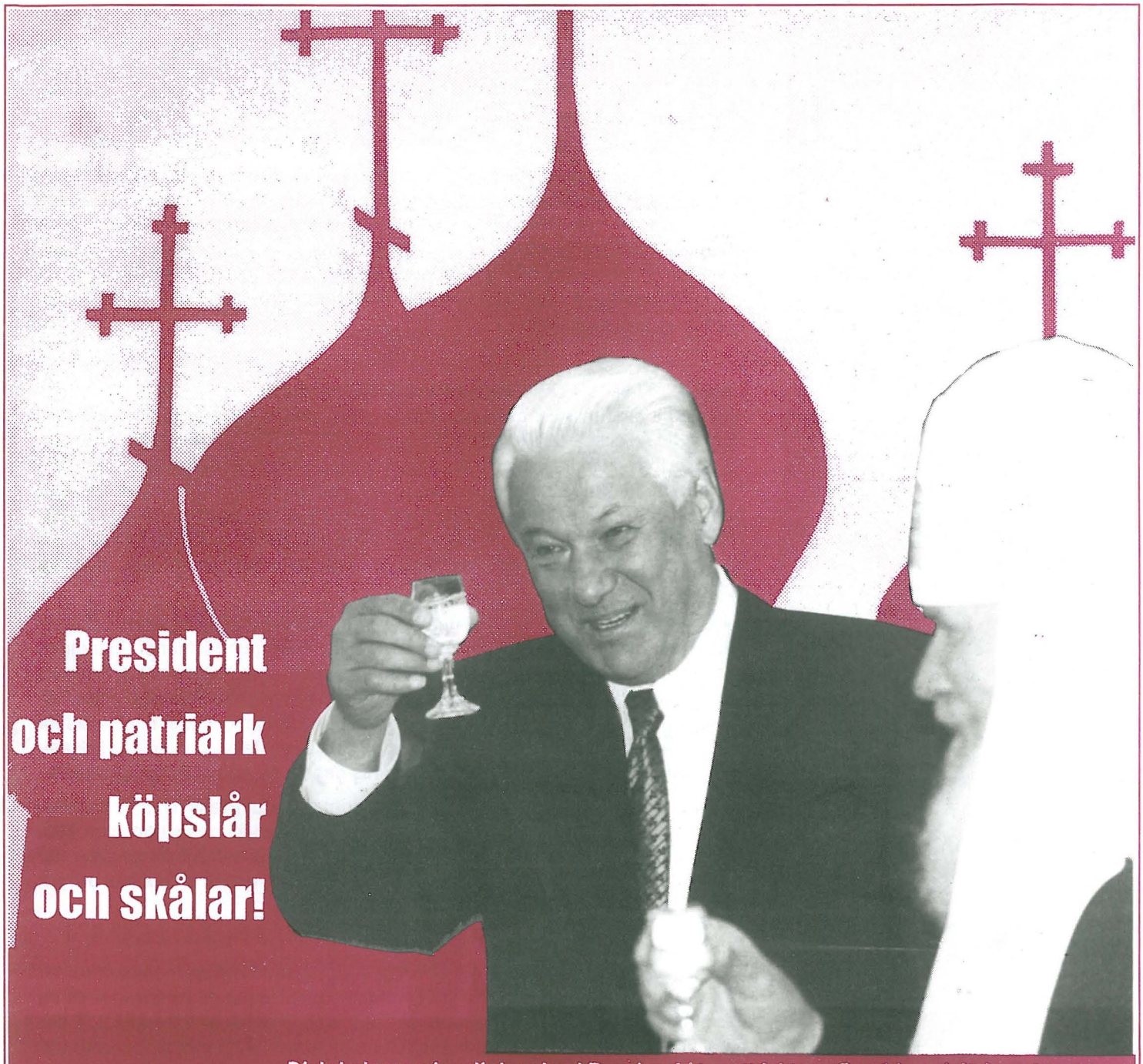

President och patriark köpslår och skålar!

Diskriminerande religionslag i Ryssland åter ett faktum. President Jeltsin och patriark Alexeij II skålar för previlegier och relationer. Se annorlunda intervju sid 6

Arne Imsen:
Katolicismen - förr och nu, III
Sidan 4

Arne Björkman:
Julens urgamla traditioner
Sidan 16-19

N P Wetterlund
SE UPP!
Sidan 10

MIDNATTSROPET

MARANATA
-Du vår Herre KOM!

HÄROLD FÖR ANDLIG VÄCKELSE OCH FRI MISSION

DÅ IDEELLT KÄMPANDE profana och kristna svenska folkrörelser med olika stödformer köpts upp av staten, initierades dialog-epoken för solidariskt samarbete för samhällsnyttan. Fria, självständiga och frispråkiga förkunnare klev in i roller som ombudsmän och funktionärer med mjuka ryggar och inställsamma ord för subventionsprojekt, som kunde ge bildning, sysselsättning och försörjning åt arbetslösa inom kulturlivet. Men inte frälsning. Stödformerna har varit många och förödande för församlingar och medier. Lösensumman gav folkrörelserna status som halvstatliga myndigheter och de statsstödda medierna anpassades till en helt ny bidragssituation.

DEN KRISTNA PRESSEN har anpassat sig och i mycket stor utsträckning förlorat sin identitet. Den kämpar för sin överlevnad efter samma linjer som det "kristna" partiet: att söka bredda underlaget genom att icke profilera sig och vara avideologiserat religiöst underhållande magasin och så litet väckelsekristen som det över huvud taget är möjligt. Media 2000 i Jönköping är mitt vittne; där den djupare liggande frågan egentligen var *hur* man ska överleva - inte *varför!*

Existensberättigandet borde ifrågasättas. Subventionsekumeniken behöver nämligen bara *ett* organ med proffsiga högavlönade tidningsmakare. Speciellt ett av veckomagasinen med kristet förtecken är i det avseendet banbrytande och en annan tidning ett avskräckande exempel på konjungturstyrd underkastelse för pengarnas skull. Tidningens orientering till landets katolska parti var både oförsvarlig, genant och svekfull. Handlingssättet uppfattas i andra sammanhang som prostitution..

LÅNGT UTANFÖR DEN subventionsförtryckta, materialistiska och kommersiella mediavärlden lever detta oproffsiga väckelseblad sitt eget liv till förargelse, uppbyggelse eller total likgiltighet för etablerad kyrklighet. Denna Härold för andlig väckelse och fri mission är smal, men viktig. Den är inte nyhets-snuttifierande för marknadsföringens skull och har inget kulturkoketteri i sina spalter. Dessutom saknar den helt malplacerade väderleksprognoser samt radio- och TV-tablåer. Spalterna måste ha ett renodlat väckelsekristet ärende till vårt folk! Den basunerar ut budskapet om Jesu tillkommelse med tydliga signaler, okyrkligt och oanpassat.

Den är fri och oberoende i sitt uppdrag, eftersom den inte är födkrok för någon yrkeskategori med krav på marknadsmässiga löner och förmåner. Tidningen skapas helt ideellt av amatörer; av maranatavittnen, som fascinerats av hoppets budskap och passionerat alltid ropar ut evangeliet om detta levande hopps fullbordan: *Jesu tillkommelse*. Det budskapet är otidsenligt och kan inte säljas för att bereda någon materiell vinning åt någon. Det är en del av den kristna församlingens tidlösa uppdrag och ska möjliggöras genom ett nytestamentligt offerliv.

I huvudstaden finns det en dagstidning, som delas ut gratis. Den finansieras med annonser och ger ekonomisk vinst. På liknande sätt delas tidningen Midnattsropet ut fritt. Den finansieras emellertid på nytestamentligt vis genom offer med avsikten att väcka och vinna människor för Gud, och är ett konkret uttryck på tro verksam genom kärlek.

VILL DU VARA MED i denna glädjefyllda kurirtjänst och bli en medarbetare för att skapa och sprida denna härold för andlig väckelse och fri mission, så är du varmt välkommen. Herren behöver oss alla, och vi behöver varandra. Låt oss betala det pris som i detta fall är något helt annat och långt mer än prenumerationsavgift. Tiden är kort!

"Skaffa er vänner med hjälp av den orättfärdige mammon, för att de skall ta emot er i de eviga boningarna, när världslig rikedom har tagit slut.

- - - Ni kan inte tjäna både Gud och mammon."

Strid för själars frälsning!

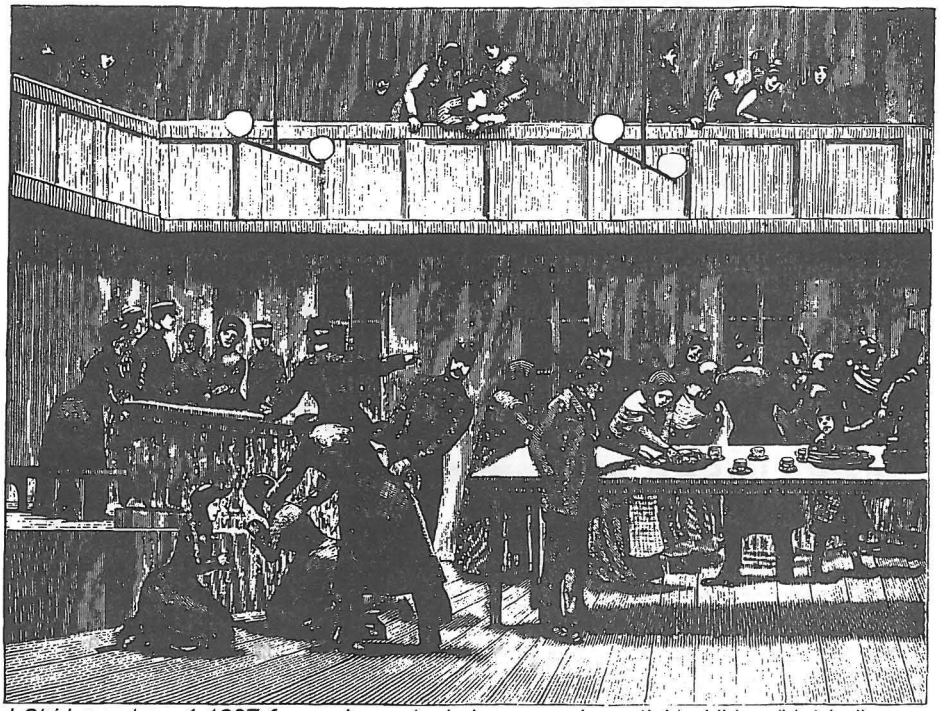

I Stridsropet nr. 4 1887 fanns denna teckning, som dramatiskt skildrar "det heliga kriget" i väckelsemötena.

INGEMAR BLOMBERG

Läste i Midnattsropet nr 5 om Johan i Strömmen, Johan Adamsson från Småland, som redan 1894 blev andedöpt och talade i tungor. Detta för mina tankar till en årgång av Stridsropet, 1893. Där kan man läsa, att det i Stockholms andra kår (Kungsholmen) under ett par veckor förekom "Helgelse- och andedopsmöten", där man medvetet sökte Andens dop. Vill gärna dela med mig av detta till MR:s läsare.

I nr. 6 (11 febr. 1893) kan man läsa följande:

-Helgelse- och andedopsmötena pågå denna och nästkommande vecka. Många ha sedan blifvit döpta med helig ande, och flera vänta på elden från himlen. De första apostlarna fingo vänta 10 dagar, så tviflen ej om vi få vänta kamrater och Guds barn. Håll i och tro!

(Jag kan tänka mig att ordet "sedan" i citatet är ett tryckfel, att det i manuskriptet stått "redan". Texten blir i varje fall mer logiskt sammanhängande på det viset.)

Det står inget i artikeln ovan om att tungomålstal förekommit. Det är dock känt, att andedopsväckelse förekom redan på 1880-talet, t.ex. i Värmland. I Arthur Sundstedts bok "Pingstväckelsen - dess uppkomst och första utvecklingsskede", del 1 s. 147, beskrivs också hur andedop med såväl tungotal som uttydning förekom under 1890-talet i Frälsningsarmékårer i Dalarna.

Äktheten i andedopsmötena på Kungsholmen 1893 styrks av det faktum, att de såväl föregicks som följdes av stora väckelsekampanjer, där hundratals mötte Gud till frälsning. Det är gripande och trosstärkande att i Stridsropet läsa om detta. I nr. 2, den 14 januari läser vi:

-Jesus har sagt: "Alla ting äro dem möjliga som tro." En nyfrälst sade: "Hålla de på så här, blir snart hela Kungsholmen frälst." Ja, det är profeterat att Kungsholmen skall bli konungamas konungs Kungsholm. Amen!

Ja, i sanning. Gud har besökt sitt folk här. Vi annonserade i tro en väckelsevecka och vi bådo om ett hundra själar för den veckan. Vi medgiva att det var mycket vågat. Jag annonserade nästan vid varje möte att vi hade 100 själars frälsning som böneämne för veckan. Vågar man mycket, vinner man mycket. Vem som helst, tänker jag, giver Gud rättighet att göra likadant. Se här vår rapport:

Söndag 22 själar
Måndag 5 "
Tisdag 11 "
Onsdag 10 "
Torsdag 6 "
Fredag 33 "
Lördag 14 "

Summa 101 själar.

Här är veckan slut. Således en mera än vi bådo om. Den åttonde dagen, som var söndag, fingo vi 22 själar. Alltså etthundra tjugotre syndare vid Jesu fötter på åtta dagar. Nu må ni lägga märke till, att vi skola tro dem ända in i himlen... Det är härligt att se de nyfrälsta stå upp och vittna, sjunga, klappa i händerna och vifta med sina näsdukar... Det är underbart, vilken frimodig ande de nyfrälsta (de flesta) har fått av Herren Jesus. "Den fullkomliga kärleken driver ut räddhågan."

I nr 6 den 11 februari skrivs:

-Stockholm II. Vi gå fortfarande framåt. Vårt dagliga motto är: Framåt i ande och kraft. Vi ha sedan nyåret bedit med 172 frälsningssökande och hundraden helgelsesökande själar. Ära vare Gud!

I nr 8, den 25 februari rapporteras:

-Efter att hava haft två helgelseveckor å rad, då vi erfarit den helige Andes utgjutande över oss, annonserade vår kapten en frälsningsvecka, och mottot för denna vecka var 50 själar. Den tog sin början söndagen den 5 februari. På de övriga mötena fingo vi bedja med 23 själar, så att trots den stränga kylan, vilken höll en del människor från mötena, fingo vi bedja med 46 själar av de 50, och vi tro att evighetens morgon skall uppenbara mer än

Forts sid 30

KATOLICISMEN -FÖRR OCH NU del III

ARNE IMSEN

Det är mer än ett halvt sekel sedan jag som nyss fyllda sjutton år tillsammans med bortåt 500 elever deltog i den månadslånga bibelskolan i Filadelfiaförsamlingen i Stockholm.

Förväntningarna var mycket stora och sett i ett femtioårsperspektiv var utbytet enormt. Jag har frågat mig mer än en gång vad som kan vara orsaken till att en så kort och intensiv bibelundervisning under några höstveckor kunde sätta så djupa spår och få en så avgörande betydelse. Stor koncentration i förening med god disciplin och utomordentligt skickliga bibellärare gjorde kursen unik och innehållsmässigt gedigen. Den var väl inarbetad och genomfördes med mycket stor omsorg.

Den stora och imponerande elevskaran fyllde 500-salen, och de flesta av dem utspisades i den intilliggande 250-salen. Denna Ordets och bordets gemenskap var en mycket god studiemiljö för vetgiriga elever, som ville orientera sig för att bli bättre skickade till tjänst i Guds rike.

Viktiga och mycket grundläggande ämnen såsom Försoningen, Församlingen, Missionen, Andens gåvor, Den yttersta tiden och Jesu tillkommelse, m.m., m.m., fick en jämförelsevis grundlig behandling och gav oss en iver att hitta bibelns svar på frågor om den kristna församlingens plats och funktion i den nuvarande tidsåldern, och beredskap för att möta den tillkommande.

Förnyelse och väckelse var lösenorden för kristna i alla tider. Det var enkla, klara besked. Livsfrågorna stod alltid i centrum. Organisations- och verksamhetsfrågor hörde hemma i andra sammanhang med samfundsstruktur. Mellan oss och dem gick det en klar demarkationslinje utan broar eller genvägar. Allians och ekumenik - vad var det? I vilket sammanhang hörde det hemma? Obibliskt samfunds- och skököväsende!

Vår dagordning såg helt annorlunda ut med ett helt annat program för tro, liv och verksamhet. Det var ju otvunget och helt naturligt, eftersom vi teoretiskt och praktiskt lärt oss nödvändigheten av att ha ett kort framtidsperspektiv. Undervisning, gudstjänstliv och gemenskap - allt var så enkelt, hjärtligt och okomplicerat i denna bibelskolekurs. Det handlade definitivt inte om teologisk drillning, utan om att växa till i tro och iklädas andlig rustning för liv och tjänst!

Jag kan fortfarande röras till tårar, då jag en och annan gång låter tanken söka sig tillbaka till denna förunderliga tid i församlingens mitt och låter lärarna tala till mig från de anteckningsblock som jag fortfarande har och kan repetera. Lewi Pethrus om offertjänsten i Gamla Testamentet, Samuel Nyström om missionen, Allan Törnberg om Bibeln, Johannes Wærn om evangelistens uppdrag, Erik Lindblom om själavård, Georg Gustafsson om Andens gåvor, Gustaf Roberts om församlingen, osv, osv.

I denna realistiska, bibelförankrade undervisning fanns det inga romantiska drömmar om jordisk makt och inomvärldsligt inflytande. Vi var bestämda till barnaskap hos Gud och församlingens stora uppgift i tiden var att intensivt och rastlöst verka för att avfolka helvetet och befolka himlen. Ett uppdrag, där det inte existerade några reserver att kalla in om styrkan deserterade. Vi hörde det! Vi trodde det! Och vi ville inget högre än att ge vårt liv för det!

Vi störes inte av stämplingar om isolering, fanatism, fundamentalism och sekterism. De härdade och sporrade oss till intensiv bön och förnyad tacksägelse över ynnesten att få dela lärjungaskapets självklara konsekvenser i tiden.

Vad ändade denna epok? Jag frågar, därför att jag sörjer. Min smärta är obeskrivlig och livslång. Jag delar den med många tysta medvandrare.

Det allt överskuggande problemet är att den ursprungliga pingstväckelsen bevisligen gått i graven. Med de gamla fädernas måttstock och sanningskriterier finns det idag knappast en enda homogen pingstförsamling kvar här i landet utan ett pingstsamfund väl integrerat med den etablerade frikyrkorörelse där främlingsskapet uppstod och ur vilka utvandringen skedde. Situationen är radikalt förändrad. Idag handlar det om horisontell väsenslikhet med små vertikala gradskillnader.

Pingströrelsen kommer att med stor framgång befästa sina positioner. Trots det yttre skenet att vara uppbyggd av fria, lokala och intakta församlingar, som gemensamt har egen dagstidning, egen radio, egen bank, egen folkhögskola, eget förlag, egen filantropisk verksamhet, eget politiskt parti osv, skulle det kunna tyda på en konkret avgränsning från det omgivande samhällets profana eller religiösa maktcentra. Så är emellertid inte fallet, ty idéer, ideal och modeller är utombibliska utan någon som helst förankring i Nya Testamentets mönsterbild.

Byte av förtecken kristnar ju inte nå-

Forts. sid. 29

"Det kunde ingen tro..."

Pingstväckelsen 1927

Nyckelord: Utanför lägret tills Jesus kommer

Lewi Pethrus

Det var omöjligt för en Karl Andersson i Vaxholm, en F. O. Nilsson och en Näs Per Persson att alliera sig med den kyrka, som lärde, att syndernas förlåtelse erhålles genom nattvarden och att människan födes på nytt genom bamdopet.

En sådan kyrka bestormade de för att rädda dess medlemmar från dylika villfarelser.

För min personliga del känner jag mig djupt tacksam till Gud att jag får tillhöra en andlig riktning som hållit sig utanför detta ödesdigra alliansväsen.

Det skall komma att visa sig vara pingstväckelsens stora lycka att dess folk aldrig givit efter för alliansivrarnas ofta hänsynslösa påtryckningar. - - -

Den dag vi stryka flagg inför dessa påtryckningar, har pingstväckelsen fått sin dödsdom. Den kan icke leva sitt liv tillsammans med katolska villfarelser och bibelkritik. Därför bör den heller aldrig göra gemensam sak med de moderna alliansträvandena.- - -

Vi veta av Guds ord, att avfallet skall bliva stort i den yttersta tiden, men att det på så kort tid skulle få en sådan makt över en så mäktig andlig rörelse som frikyrkorörelsen i Sverige, det har troligen ingen kunnat tänka sig.

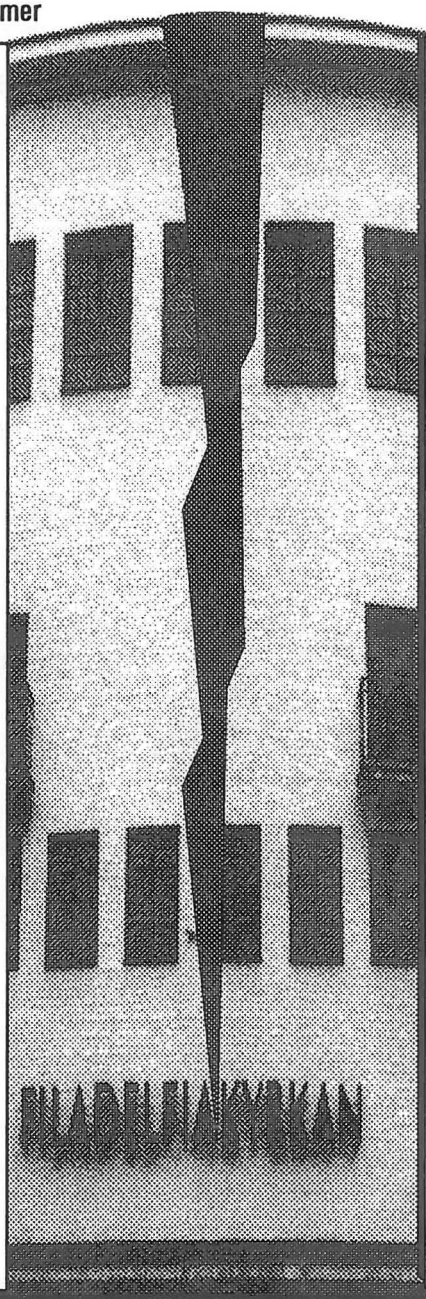

Pingströrelsen 1997

Nyckelord: Samhällsinflytande

Vi samverkar, rent praktiskt och konkret för vårt samhälle och vårt folk. Låt oss verka tillsammans, enigt och utan att misstänkliggöra varandra!

Sten-Gunnar Hedin pingstpastor

Vi är alla från olika håll på väg mot samma mål. Det här bådar gott för framtiden och gemenskapen!

Dan Salomonsson pingstpastor

Vi har en unik samling och har en unik gemensam sångbok, Nu sjunger vi alla lika!

Arne Winerdal Mediakonsult

Det är samma tro om vi lyfter händerna, prisar Gud och sjunger halleluja eller knäböjer och gör korstecken. Vi bör ha gemensam nattvard som tecken på gemenskapen vi får i himlen en gång...

Karoline Krook, pastor primarius

Vi hade på Stjärnholms kursgård tre dagars gemensam bön och gudstjänst mellan nästan alla kyrkoledare i Sverige. Det var underbart och visar en väg framåt till enheten Herren själv bad om, en väg i rätt riktning...

Hubertus Brandenburg, katolsk biskop

Foto: Sonja Sundqvist Hasse Persson

Panel pa Filadelfias estrad, predikantveckan 97 Hubertus Brandenburg, *Katolska kyrkan*. Eskil Albertsson, *Alliansmissionen*. John Larsson, *Frälsningsarmén*, Sven Lindström, *Baptistsamfundet*, Karoline Krook, *Sv Kyrkan*, Rolf Nordström, *Nybygget kristen samverkan*. Krister Andersson, *Missionsförbundet* Per Bolling, *Adventistsamfundet*. Sten-Gunnar Hedin, *Pingsrörelsen*

-Må Gud få bevara sitt fria folk från att följa med i utförsbacken! *LP 1927*

Vilka krafter forma

Hans Lindelöw

Vad kommer nu att ske i Ryssland? Den romersk-katolska kyrkan har där stämplats som en sekt. Sedan har också andra kristna rörelser anklagats för sekterism och för att etablera sina kyrkor genom att köpa sig medlemmar.

I ett närradioprogram samtalade ARNE IMSEN med HANS LINDELÖW, som genom flitigt studium i språket, läsning av ryska tidningar och många besök i både Sovjetunionen och numera i Ryssland, skaffat sig kännedom.

Arne Imsen: Vi ska tala om Ryssland, och det är ett enormt ämne. Men det är högaktuellt, och det är aktuellt för oss. Det var överraskande att Isvestia, en känd rysk tidning, hade som rubrik och huvudartikel den 30:e oktober att "kommunistiska regimer har utplånat 110 miljoner människor". Så står det i tidningen, och uttalandet har gjorts av ingen mindre än Jeltsin själv. - Nu är Hans Lindelöw med oss i studion. Hans sysslar med de här rysslandsfrågorna, och är intresserad av att följa utvecklingen i Ryssland. Jag vill ställa följande fråga till dig, Hans. Vad kan det här uttalandet tyda på?

-Det Jeltsin har sagt är att den ryska revolutionen var ett ödesdigert misstag. Så löd hans tal den sjunde november. Enligt den gamla tideräkningen är det oktober, det är därför man talar om oktoberrevolutionen 1917.

Nu lever vi i 1997, det är alltså 80 år sedan revolutionen började. Det var jubileum för bara några dagar sedan.

Den här artikeln i Isvestia är ju en av många artiklar. Jag har läst liknande artiklar också i andra ryska publikationer, t ex i en tidskrift som gått in för att pulvrisera hela betydelsen av den ryska revolutionen. Det kan ju tänkas att just det haft betydelse för Jeltsins tal.

❑❑❑

Är opinionen delad i Ryssland? Och har du någon aning om var kyrkan och de kristna står i den här mycket märkliga processen?

-Processen är så märklig att man knappt vågar uttala sig. Det finns många människor och många uppfattningar. Det är svårt att finna några klara konturer, men utvecklingen går vidare.

❑❑❑

De här tankarna som nu förs fram måste väl skapa oerhörda förändringar i samhället?

-Det är märkligt att de här uppgifterna förs fram. Men det har på ett sätt skett tidigare; under åren efter liberaliseringen och öppenheten efter Gorbatjov. Det har funnits tillfällen då helt häpnadsväckande uppgifter presenterats. Man upplever att yttrandefriheten gått mycket långt i det land, som tidigare var stängt och präglat av strängaste censur. Frågan är om vi i Sverige har den yttrandefrihet som nu finns i Ryssland.

❑❑❑

På vad sätt kommer den nya yttrandefriheten i Ryssland att påverka folks åsikter och sådana frågor som mötesfrihet, religionsfrihet och kyrkans relationer till staten?

-Jag tror att det hänt något avgörande i år, då det gäller Ryssland och dess förhållande till övriga världen.

I mars månad fick Ryssland kalla handen från USA och västmakterna ifråga om sina krav. Det i sin tur innebar att man ganska så snart skrev en ny religionslagstiftning. I den finns en klausul som talar om vilka religioner

dagens Ryssland?

som är de traditionella i Ryssland.

De som räknades upp var den ortodoxa kristendomen, judendomen, islam och buddismen. Den nya religionslagstiftningen röstades igenom i juni månad av Duman, den ryska riksdagen. Men när påven och Vatikanen, USA:s president och amerikanska kongressen och alla protestanter i stora delar av världen hade protesterat, så lämnade Jeltsin in sitt veto mot den föreslagna religionslagstiftningen.

Det innebar att för första gången efter det att Jeltsin kommit till makten, blev det en öppen konflikt mellan presidenten och den ortodoxa kyrkans främste företrädare, patriark Aleksei II.

Detta ägde rum i somras. Allt det här är värt att betrakta ur ett visst perspektiv, nämligen att Kyrkornas Världsråd, som har ett möte ungefär vart tionde år hade ett möte i Nairobi i Afrika 1976. Det fanns då två personer som inte var närvarande. De satt i ett arbetsläger i Sovjet. En ortodox präst, Jakonin, och en ortodox lekman skrev då ett öppet brev till KV och föreslog att den sovjetiska religionslagstiftningen borde få en översyn, och undrade om den inte skulle behöva kommenteras av den internationella kristna opinionen.

-De här två personerna blev 1976 närmast avhånade av den i Nairobi församlade världskristenheten. Eller i alla fall ganska ignorerade. Man helt enkelt teg ihjäl dem, och det här kom aldrig fram. Två individer 1976, och sommaren 1997 var det rubriker över tidningarnas förstasidor i hela Ryssland. Diskussionen går i vågor, och är på allas läppar.

❑❑❑

De hade alltså ingen som helst förståelse för de här synpunkterna. Inte ens KV insåg att det skulle behövas någon revidering av lagstiftningen i Sovjet.

-Knappast. Och om man eventuellt hade någon förståelse för nödvändigheten av detta, så skulle det absolut inte ske i form av någon öppen kritik.

❑❑❑

Nu har det gått två årtionden och situationen i Ryssland är fullständigt förändrad.

-Idag är ett helt folk, 150 miljoner och alla tidningsläsare, på ett eller annat sätt, mer eller mindre engagerade i detta.

❑❑❑

Och nu har Jeltsin skrivit under den nya religionslagen. Det påstås att det är hans sätt att avlöna den ortodoxa kyrkan för att den stödde honom under den politiska kampen i Ryssland. Med den här åtgärden ger han kyrkan sitt stöd genom att eliminera andra kyrkor och förmenta sekter.

-Situationen är förändrad, eftersom Duman röstade igenom den nya religionslagstiftningen där fyra traditionella religioner representeras: den ortodoxa kyrkan, islam, judendomen och buddismen.

❑❑❑

Men detta markerar väl en distans till de övriga?

-Det visar på en klar orientering österut. I juli lämnade Jeltsin in sitt veto på grund av det internationella trycket. Och då fick han alltså kyrkan emot sig. Men i augusti eller i början av september, hade Jeltsin ett eget råd för kontakter med de olika religiösa samfunden. Detta råd skrev ut en ny religionslagstiftning.

Nu säger man att islam, judendomen och buddismen finns kvar som traditionella religioner i Ryssland, tillsammans med kristendomen. Inte endast ortodox tro, utan *kristendomen*. Men den ortodoxa kyrkan har nu tvingat fram ett erkännande. Den har sin särskilda betydelse p.g.a. den roll som den spelade vid ryska statens grundande.

❑❑❑

Man kan alltså påstå att den ortodoxa kyrkan har ett särskilt företräde, men inte längre på det övergripande sättet som tidigare. När Jeltsin och patriarken i somras diskuterade öppet, så visade det sig att Jeltsin stod för en amerikansk modell av religionsfriheten. USA har ju inte någon statsreligion.

-Patriarken stod för en europeisk modell av religionsfriheten. Han åberopade texter ifrån europaparlamentet, som ger länder i Europa olika rättigheter för sina respektive statsreligioner. Där stod konflikten. Det var argument som hämtades ur den amerikanska och europeiska religionslagstiftningen.

❑❑❑

Ytterst gäller det väl den ortodoxa kyrkans ställning. Då vi var på det ekumeniska mötet i Graz, märkte vi fiendskapen mellan den romersk katolska kyrkan och den ortodoxa. Den ortodoxa patriarken från Moskva menade att katolska kyrkans representant företrädde en sekt. Ortodoxa kyrkan anklagade katolikerna i Ryssland för både sekterism och proselytism. Vad kommer nu att ske i Ryssland?

Sedan har också andra kristna rörelser anklagats för sekterism och för att etablera sina kyrkor genom att köpa till sig medlemmar. Vad tror du om detta?

-De här friktionerna har förekommit under många år. De har väl exploderat nu.

❑❑❑

Bekräftar inte detta det faktum att det är en oerhörd explosiv process på gång, vilken kommer att få förödande konsekvenser för exempelvis de församlingar som betraktas som sekter och för den så kallade proselytistiska verksamhet man menar att väckelsekristna bedriver i Ryssland. Blir det inte ett väldigt problem för all missionsverksamhet som kommer från andra länder? Kan det här tyda på att man är på väg tillbaka till ett annat totalitärt system med en censur som kommer att döda alla fria opinioner i Ryssland?

-Jag har svårt att tro på det. Det är för mycket uppjagade stämningar med ängslan och oro omkring den nya religionslagstiftningen, anser jag. Vi måste hålla i minnet att just nu i Ryssland artikuleras tydligare än någonsin kritiken mot det tidigare systemet.

❑❑❑

De river ner någonting, det är tydligt. Frågan är vad de bygger upp

Forts sid 26

Guds julgåva till människan:

EVIGT LIV!

ULLA NÄSHOLM

Bortom kommers och ceremonier, alla krävande traditioner med den växande stress som människor upplever inför julen, står kvar att Jesu inträde i världen är det viktigaste. Jesus Kristus lämnade himlens härlighet, steg ned till jorden och lät sig födas in i människosläktet. Han blev en av oss och var förtrogen med våra villkor. Jesus Kristus kom för att upprätta vår gemenskap med Gud.

"DET MÅSTE FINNAS EN GUD..." Så uttrycker sig många människor och hänvisar till naturen, allt det vackra och hänförande som finns i skapelsen. Människans behov av gudsgemenskap med dess varierande uttryck talar också starkt för Guds existens. Man söker sitt ursprung, sina rötter, försöker med olika medel komma in i en dimension som gick förlorad i syndafallet.

Många söker i "grumliga källor", eller hos sig själva, i arbete, filantropi etc., därför att gudsbehovet finns nedlagt i varje människa. Man strävar, ibland omedvetet, för att komma i kontakt med Gud.

Sätten är många, ibland rent destruktiva, exempelvis droger eller ockultism av olika slag, som idag har en förfärande omfattning. Men det finns bara en väg till Gud - genom Jesus Kristus. Bibeln säger att han kom för att uppsöka och frälsa det som var förlorat. Människan är förlorad utan Gud, hjälplöst fångad i sitt eget jag och utan möjlighet att befria sig själv eller uppleva frid och försoning.

Försoning - det är vad människan djupast strävar efter. Krig, relationsproblem och konflikter på alla nivåer säger att det är nödvändigt att uppleva försoning. När man blir försonad med Gud genom Jesus Kristus får det återverkningar på hela livet. Synen på sig själv, tillvaron, omgivningen - allt förändras i mötet med Gud.

I Johannes evangeliums tredje kapitel kan vi läsa om Nikodemus. Han förstod inte hur alla intryck och präglingar skulle kunna försvinna; alla känslor av skuld och missmod som genom åren lagras i en människosjäl. Hur skulle det kunna ske, att allt han varit med om bara skulle raderas ut?

> -Nikodemus sade till honom: "Huru kan en människa födas när hon är gammal? Icke kan hon väl åter gå in i sin moders liv och födas? (Joh. 3:4)

Frågan var inte raljant eller nedlåtande. Bara undrande. Han var en religiös människa, en religiös lärare och förtrogen med bokrullen.. Ändå förstod han inte. Och vi har svårt att förstå och undrar över detta livets under, som Jesus presenterar. Men det är egentligen så enkelt att ett barn ska förstå och kunna omfatta frälsningen.

> -Ty om du med din mun bekänner Jesus vara Herre och i ditt hjärta tror att Gud har uppväckt honom från de döda, då bliver du frälst. Ty genom hjärtats tro bliver man rättfärdig och genom munnens bekännelse bliver man frälst. (Rom. 10:9-10)

Gud ger ett nytt liv, ett liv som måste växa och utvecklas, det måste näras och utvidgas. Ta emot Jesus - hans son - och låt honom få ge ett nytt liv! Det är ett under, men för Gud är allting möjligt.

Tänk efter, och läs bibelorden ytterligare några gånger!

Många exempel från bibeln visar människor som mött Jesus och hans förvandlande kraft. "Vem kan förlåta synder utom Gud allena", sa en misslynt farisé en gång då Jesus erbjöd syndernas förlåtelse till en trasig människa. Gud kan förlåta - Gud genom Jesus Kristus!

Gud skapade människan till sin avbild och till att leva i hans gemenskap. I lustgården levde människorna i innerlig och förtrolig gemenskap med Honom. Så kom syndafallet, då Adam och Eva lyssnade till ormen. Han ifrågasatte Guds bud och syndafallet med skilsmässa från Gud blev en tragisk realitet.

Människorna gömde sig för Gud. "Var är du", kallade Gud. Frågan är densamma idag och nu. Gud är angelägen att ha kontakt med människan. Han vill uppsöka och frälsa det förlorade också idag. Man kan vara förlorad i fromma religionsutövningar, materialism eller något annat som vi räknar mera nedbrytande, exempelvis missbruk av ett eller annat slag. Det är omöjligt att säga vilka av dessa ting som gör det svårast att bli frälst.

> -Alla hava ju syndat, och äro i saknad av härligheten från Gud.

Den som saknar härligheten från Gud är utestängd från himlen. Att sakna härligheten från Gud innebär att vara skild ifrån Gud. Den som saknar härligheten från Gud, är död i synder och överträdelser. För tid och evighet.

> -Hela världen är död i synder och överträdelser.

Sådan är den fallna människans situation.

> -Ingen rättfärdig finnes, icke en enda. Ingen förståndig finnes, ingen finnes som söker Gud. Nej, alla hava de avvikit, allasammans hava de blivit odugliga, ingen finnes som gör vad gott är, det finnes ingen enda. En öppen grav är deras strupe, sina tungor bruka de till svek. Huggormsgift är inom deras läppar. Deras mun är full av förbannelse och bitterhet. Deras fötter äro snara, när det gäller att utgjuta blod. Förödelse och elände är på deras vägar och fridens väg känna de icke. Guds fruktan är icke för deras ögon. (Rom. 3:10-18)

Sådan är den fallna människan, som Gud ser henne från sitt heliga krav på rättfärdighet. Och hon har inte någon möjlighet att prestera något gott och sant och rätt, så att Guds välbehag kan vila över henne.

Redan i första Mosebok gavs löftet

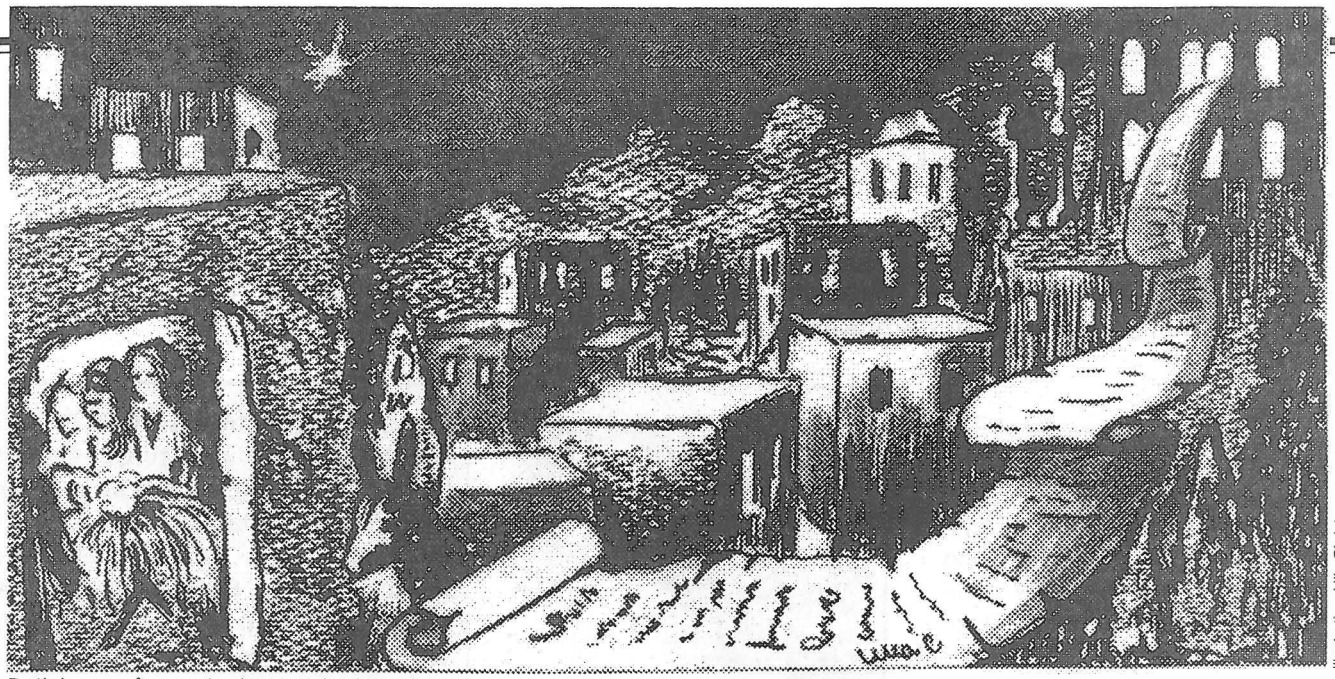

Illustration: Ulla Christensen

Betlehem, så som tecknaren tänker sig. Staden där Jesus föddes har idag tre religioner.

om kvinnans säd. 1 Mos. 3:15 innehåller en profetia om Jesus och där är jungfrufödseln klart förutsagd. Kvinnans säd skulle söndertrampa ormens huvud.

Frälsningsplanen fanns i Guds hjärta från begynnelsen. Det var ingen nödlösning som tillkom på fallets dag, när det framgick att människan inte ville eller förmådde leva i Guds närhet, och ännu mindre kunde lyda eller tjäna sin skapare. Människan, som fick evigheten nedlagd i sitt bröst, är förelagt att en gång dö och sedan dömas.

Kvar står att alla människor behöver frälsning - behöver bli födda på nytt.

Inför julen tänker vi kanske mer än annars på vad den egentligen innebär. Jesus Kristus lämnade himlens härlighet, steg ned, lät sig födas in i människosläktet, blev en av oss och förtrogen med våra villkor. Gudasonen ställde sig under de begränsningar i tid och rum som var rådande på jorden. MEN - "han hade ingen synd gjort..."

Jesus kunde inte synda, eftersom han var född av Gud. "Kvinnans säd", som bibeln framhåller.

Detta är svårt att tro på för den naturliga människan, som gärna vill förstå och förklara skeenden på ett logiskt sätt. En Gud som kan förstås eller analyseras av människan är ingen Gud, då skulle han ju vara på samma nivå som de människor han skapat.

Den allra viktigaste punkten i Guds strategi mot Satan är den enfödde sonens inkarnation i människogestalt. Det är ett under. Likaledes är det ett under att bli frälst, född på nytt. Det är alltså inte fråga om att omfatta en lära, inte heller att medge, tro eller förstå att Jesus Kristus var en god lärare, ett föredöme för oss. Historiskt kan det ju bevisas att han levt på jorden. Men hans uppgift var inte att ge människorna ett fint exempel. Jesus skulle lida och dö, han lät sitt blod utgjutas för att frälsa de förlorade.

-Men Kristus kom såsom överstepräst för det tillkommande goda; och genom det större och fullkomligare tabernakel som icke är gjort med händer, det är, som icke tillhör den skapelse som nu är, gick han, icke med bockars och kalvars blod, utan med sitt eget blod, en gång för alla in i det allraheligaste och vann en evig förlossning.

-Ty om redan blod av bockar och tjurar och aska av en ko, stänkt på dem som hava blivit orenade, helgar till utvärtes renhet, huru mycket mer skall icke Kristi blod - då han nu genom evig ande har framburit sig själv såsom ett felfritt offer åt Gud - rena våra samveten från döda gärningar till att tjäna den levande Guden! (Hebr. 9:11-14)

Jesus var Guds offerlamm och trädde in i människosläktet för att upprätta människan. Vi kan själva välja. Antingen likt de första människorna som valde att lyssna till ormen då han ifrågasatte Gud och hans bud och förlorade Guds härlighet och drog död och förbannelse över hela skapelsen, eller ta emot Jesus Kristus som Frälsare.

-Var och en som åkallar Herrens namn, han skall varda frälst. (Rom. 10:13)

Att åkalla Jesu namn innebär ingenting mindre än att gå från död till liv, från mörker till ljus, från Satans makt och till Gud.

Vilket under varje gång ett barn föds in i världen - man hisnar inför det fantastiska som sker. Så är det i Guds skapelse, de under som biologiskt kan förklaras även om det ändå är obegripligt och fascinerande.

-Jungfrun skall varda havande och föda en son, och hon skall giva honom namnet Imanuel.. (=Gud med oss).

I sanning ett under av ännu större mått, och det förutsägs i bibeln.

Detta under bekräftas och manifesteras varje gång en människa blir född på nytt. Tänk att bli fylld av Guds egen Ande, få uppleva Guds välbehag, Guds härlighet över sitt liv! Tänk att vinna det eviga livet!

-Alltså, om någon är i Kristus, så är han en ny skapelse. Det gamla är förgånget, se, något nytt har kommit!

-Nu lever icke längre jag, utan Kristus lever i mig!

Och så, det största av allt:

-Alltså ären I nu icke mer främlingar och gäster, utan I haven medborgarskap med de heliga och ären Guds husfolk, uppbyggda på apostlarnas och profeternas grundval, där hörnstenen är Kristus Jesus själv, i vilken allt det som uppbygges bliver sammanslutet och så växer upp till ett heligt tempel i Herren. I honom bliven också I med de andra uppbyggda till en Guds boning, i Anden. (Ef. 2:19-22)

Forts sid 24

SE UPP!

N P Wetterlunds mycket angelägna och uppfordrande artikel är späckad med bibelord. Slå upp dem i din Bibel och läs dem alla! Det tar tid, men ger tyngd åt det originella väckelsebudskapet.

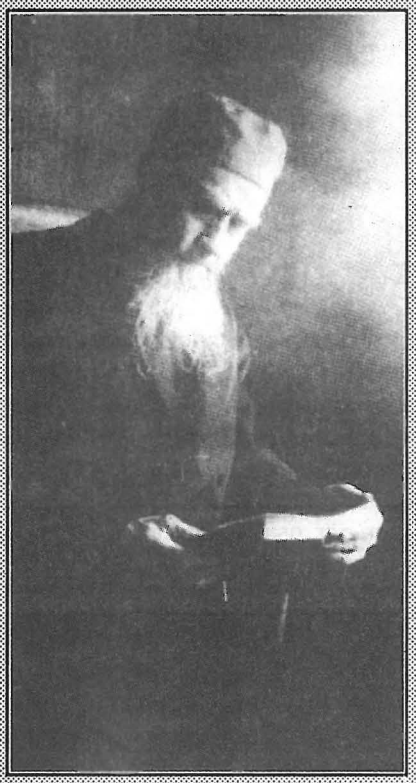

Nils Petter Wetterlund **föddes 1852 i Halland, och prästvigdes 1885. Han tjänstgjorde många år som kyrkoherde i Floda, där han höll avskedspredikan 1914. Därefter bosatte han sig i Stockholm, där han fritt ägnade sig åt predikan, själavård och mycket skrivarbete fram till sin död 1928.**

Det berättas om att människor vallfärdade för att få höra den både fruktade och älskade N P Wetterlund predika. Människor fyllde kyrkan och stod i gångarna och lyssnade på hans predikan som varade minst två timmar.

Hans mest kända verk är "Andens lag", ett omfattande verk i två band.

Den predikan vi här publicerar, är hämtad ur "Uppsatser och tankar", utgivna av N. P. Wetterlunds Skriftkommité, Leksand.

Det är icke bristen på modernt kyrkospråk och modernt predikosätt eller modern dogmatik, som "drivit världen ifrån kyrkan". Det är bristen på ande och på den gestaltning och form, i vilka han under varje tid vill giva nytt och gammalt (Matt. 13:52).

Och skola världsmänniskorna dragas tillbaka till kyrkan, så skall det ske med Andens och kraftens bevisning (1 Kor. 2:4). Och vad som icke drages med den, det skola *vi* icke söka draga med moderniteter. Ty då bliva vi icke de dragande utan de dragna; och båda parterna bliva de bedragna. Också hava vi f. n. Icke löfte om en värld utan om de få, som icke äro av världen.

Här reser sig en hundrahövdad hydra i kristenheten. Hennes kropp är ormens, hennes huvud lammets, och hennes tal är drakens (Upp. 13:11-18). Ännu är hon sysselsatt med förarbeten: att slå bryggor mellan värld och kristendom. Evangelium skall omgestaltas efter världsandens smak och göras "njutbart för kulturmänniskan".

Men vet man vad man gör, och vars ärende man går? Vetenskap, konst, bildning, kultur i all ära! De äro av Gud likaväl som evangelium. Men de besittas, *i stort sett*, av det sjuhövdade havsdjuret, syndsjälvets folk-ande, i 42 månader (Upp. 13:1,5).

De bäras upp av Roms och Greklands hednaande i stigande grad fram genom horndjurets läketid, i vilken vi leva, och in i det sjunde världsrikets oerhörda, allt förbländande, allt förvillande kulturhärlighet, makt och glans (v. 2, 16, 17), ända till dess denna gudlösa och gudsfientliga världsande krossas mot Sions berg i tingens nya födelse vid Kristi andra ankomst (Upp. 19:19-21).

Då tagas kulturens alla skatter i tjänst av riksanden från ovan för heliga ändamål "i 1000 år". Ända till dess är världskulturen himmelens eld, som stals, togs självisk, av Adam-Prometeus. Till straff vart han länkad vid kvalens klippa. Det känner du ock, du arma värld, som alltid på nytt måste lämna din lever i gamens klor.

Himmelens rike på jorden skall dela sin Herres lott i förnedring och upphöjelse. Såsom varje dess medlem har sin trångportstid, då Satan är lös och råder över honom, och därefter sin smalvägstid, då Satan är störtad från hjärtetronen och bunden under människans fötter, så att *hon* råder över *honom*: så har ock riket sin trångportstid (under 12600 dagar = 42 mån. = 3½ år; Upp. 12:6; 11:1-3), då Satan är lös på jorden (Upp. 12:9, 12) och sitter på världstronen (i flertalets hjärtan) och råder över världen såsom hennes furste och Gud, och därefter sin smalvägstid (under 100 år, Upp. 20 kap.), då Satan är störtad från tronen och bunden i avgrunden, och Kristus intager världstronen i hans ställe, och hans församling (övervinnarne, Upp. 15:2; 20:4) regerar med honom över världen, och då alltså gudsriket blir ett världsrike i sann mening.

I denna evigt fastslagna riksordning skall Kristi församling foga sig, och genomleva riksportens förödmjukelse, fostran och nöd (Upp. 11:2; 12:13, 17), innan hon i världsförlossningen får tillträda världshärligheten och världsmakten och vandra tusenårsvägen som medkonung över världen.

Så länge kloriket sitter på drak-tronen och talar de stora och hädande orden (Upp. 13:2, 5), *så länge* skall lamm-riket vittna i säck (Upp. 11:3). Detta är Guds fastställda råd. Men detta råd är Guds dårskap och har därföre alltid varit och kommer alltid att bliva de kristnas probersten och hårdknäckta nöt.

Ty det kräver världssjälvets död in i hjärtats djup och river upp och sliter sönder även den finaste jordtråd och ömmaste köttnerv. Och därföre söker människan i det längsta en utväg till räddning härifrån. Och även den upp-

riktige lärjungen sträcker klo och visar tand, så länge han går med katt-björn (Vilddjuret /syndsjälvet/ är sammansatt av leopard, lejon och björn) i hjärtat (Upp. 13:2; Matt. 16:22, 23).

Samma lyte, som vidlådde de första lärjungarne, att vilja tilltvinga sig en härskande Messias i stället för en lidande sådan, att vilja tillrycka sig rikets upphöjelse utan dess föregående förnedring, att vilja draga in kristendomen i världen och världen in i kristendomen, anden in i köttet och köttet in i anden - samma lyte vidlåder lärjungaskaran alltjämt.

Alltid envisas vi att vilja *göra* oss ett gudsrike i stället för att i tålig förbidan och flitig beredelse *invänta* dess ankomst. Det är detta, som den stora skökan i Rom har gjort, vilken sammansmält värld och kristendom; och som alltid vill härska över världen, innan världshärskaren giver rätten och makten därtill.

Och samma art, att förena värld och evangelium, kött och nåd, genomgår mer eller mindre alla hennes kyrko-, församlings- och sektdöttrar. Det rotande romerska trynet har vanställt oss alla.

Skökoväsendets köttfeber har en förfärande utbredning. Den har besmittat oss alla. Skökan sitter i vårt bröst. Men "gån ut ifrån henne, I mitt folk, för att icke deltaga i hennes synder och få del i hennes plågor" (Upp. 18:4). Det vill alltså först och sist och framför allt säga: *ut* ur skökoväsendet, som sitter i hjärtat (Es. 57:3 f.; Hos. 2:2-4; Jak. 4:4), och *in* i det himmelska väsendet i Kristus Jesus (Rom. 7:6; Ef. 2:6)!

Det är: ut ur syndsjälvet, som är skökan, och in i pingstsjälvet, som är bruden! Det är: ut ur köttet, som är skökan, och in i Anden, som är brudgummen (2 Kor. 3:17)!

Det är: *ut* ur egenkärleken och världskärleken, som är skökokärlek, och *in* i gudskärleken, som är jungfrukärlek (Matt. 25:4)!

Det är : *ut* från träljänsten hos Hagar och *in* i barntjänsten hos den himmelska pingstmodren (Gal. 4:21-31)!

Det är : *ut* från dårskapens kvinna, som är visheten nedanefter och som förplägar sina gäster i dödens dalar (Ords. 9:13-18; Jak. 3:14-16), och *till* visheten ovanefter, som är alltings moder (Jak. 3:17; Ords. 8:1-36; 9:1-12)!

Det är *ut* ur världen, som vi bära i hjärtat, och som är det trehövdade begäret (1 Joh. 2:16), och till Fadren (v. 16) och *till* gudsviljans görande (v. 17) och *till* den himmelska världen i den levande Gudens stad (Ebr. 12:22-24!

- Eller, för att tala med skriftens bildspråk: *ut* från katt-björnen och lamm-ormen (Upp. 13:2, 11); ut från får-ulven och profet-paddan (Matt. 7:15; Upp. 16:13); ut från horn-buffeln och eld-draken (Ps. 22:21; Upp. 12:3, 11, 12, 17); *ut* från räven och klyvare-hunden (Luk. 13:32; Fil. 3:2); *ut* från geten och flugan (Matt. 25:32; Pred. 10:1)! All denna tolf-faldiga fänad och sjuttio slag därtill ha vi i bröstet - ut från dem och till den kors-tecknade lilla skaran, som står kring Lammet på Sions berg (Upp. 7:3, 4; 14:1)!

Det är: *ut* från allt slags djurnatur både grov och fin, vild och tam, svart och vit, röd och grå, vilket allt är skökan, och *in* i gudsnaturen, som är jungfrun (2 Petr. 1:4; Upp. 14:4, 5)! Det är: *ut* från skökofärden på vilddjursryggen (Upp. 17:3 och *till* åsnefärden med Herren (Matt. 21:1-11)! Med ett ord: ***Ut ur världsriket och in i gudsriket! Och förbliv inom den heliga rågången dem emellan!*** - Ja, rågången! Låtom oss göra en liten antydning om den!

Världsriket äger jorden nu; gudsriket äger henne i hoppet (Matt. 5:5). Adamiternas värld är det vida och fagra fältet; nasaréernas värld är den stora bedrövelsens trängsel (Upp. 7:14). Världsbarnet är hemma; gudsbarnet är borta (2 Kor. 5:6). Världsmänniskan är bosatt; gudsmänniskan är gäst och främling. (Hebr. 11:13).

Den förra ler i rikedom och mättnad (Luk. 6:25); den senare gråter i fattigdom och hunger (v. 20, 21). Den förra har jordens goda; den senare har jordens onda (Luk. 16:25).

Den förra köper och säljer och brukar världen med liv och lust; den senare köper, såsom behölle hon det icke, och brukar världen, såsom brukade hon den icke (1 Kor. 7:30, 31).

Den förra lever för världen, och världen lever för henne; den senare är korsfäst för världen, och världen är korsfäst för henne (Gal. 6:14). Den förra rörer sig fritt och efter behag; den senare är Guds dödsfånge (1 Kor. 4:9). Den förra är jordens ädling; den senare är jordens usling (1 Kor. 15:19).

- Kulturmänniskan strålar i ära och makt; trosmänniskan är ett skådespel för världen, för både änglar och människor (1 Kor. 4:9); hon är världens avskum och allas avskräde (v.13). världsvisheten yves i sitt förnuft, i kunskap och förstånd, hon förstår, viill förstå och måste förstå - och det är naturligt på hennes område - ; men en kristen är dåren för Kristi skull (1 Kor. 4:10) och skall till natursjälvet dagligen krossas mot förargelsens klippa (1 Petr. 2:8; Matt. 11:6) och enfaldigt knäböja i dårskapens ogenomträngliga mörker inför honom, som heter Under Jes. 9:6), samt i stigande grad lära sig att ingenting "förstå" och att taga sig fram blott genom trons lydnad.

På det förra området växer man till "stor" - det är naturligt -, på det senare blir man allt mer och mer barn - det är ock naturligt. För de förra är världen som vattnet för fisken; för de senare är hon som vattnet för fågeln. För de förra är syndsjälvet himmel; för de senare är syndsjälvet helvete.

Den förra har behag till naturens styrka, stordåd och makt, till sorgfritt liv på rosornas väg och till glättigt glamm; den senare har sitt "välbehag i svagheter, i misshandlingar, i vedermödor, i förföljelser och trångmål för Kristi skull", ty i dem frodas det eviga livets kraft (2 Kor. 12:10).

- Adamiterna dona och bona sig inne så väl och sträva mot mitten; nasaréerna trängas och trängas allt längre ut på kanten, så att deras dagliga räddning undan förargelsens avgrund blir det dagliga galenskapssprånget i tron ut ur en värld, som dagligen skuddar dem ut, och in i en värld, som är osynlig för köttet men synlig för anden, en det levande livets värld, vars mäktiga tillvaro och frälsande kraft man erfar i vart och ett nu, en värld, med vilken vi stå i beständig beröring och kännbar släktskap; där tusende händer räckas och tusende hjärtan klappa solbränt syskon och tårögd pilgrim tillmötes (Upp. 7:16, 17), där alla ropa: härda ut! Där alla visa på kronan, och hela vittnenas sky sjunger: evigt välkommen i övervinnares krets!

Men dessa gränslinjer mellan gudsrike och världsrike skola nu plånas

Forts sid 25

-Låt barnen komma...

GERTRUD JOHANSSON

"Herrens fruktan är vishetens begynnelse och att känna den Helige är förstånd"

(Ordspr. 9:10)

Mitt hjärta är så fyllt av tacksamhet till Gud, som, nu i den här tiden, har anvisat oss en väg, en möjlighet att fostra våra barn. Jag tänker naturligtvis på Pilgrimsskolan, undervisningen som nu pågår en bra bit in på sitt 21:a år.

Vår tid med sin allt mer tilltagande ondska ger ju allt mindre utrymme för sanningen, inte minst ser vi det i skolorna. Guds ord får allt mindre plats i människornas sinnen. Men barnen måste ju få Guds ord. De måste få lära känna Jesus, den ende som kan frälsa och bereda dem för både tid och evighet.

Då gav oss Gud Pilgrimsskolan. I all sin ringhet så är den något oerhört stort. Tänk vilken miljö, att mitt i församlingens atmosfär av bön och gudsfruktan låta barnen få sin dagliga undervisning. Tron på Gud och hans ord blir en stadig grund i varje ämne, med frälsta och andedöpta lärare.

Dessutom har barnen fått delta i församlingens bibelstudier. De har deltagit i evangelisation, varit med på hembesök hos äldre i församlingen och hjälpt till att arbeta ihop medel till missionen. På församlingens missionscenter kan de också få praktisera i olika arbetsgrenar, ja möjligheterna är väldigt många och församlingslivet blir det dagliga livet och inte något vid sidan om.

Vi ser i Guds ord många exempel på hur människor genom tron fick handla för att rädda kommande generation. Mose föräldrar dolde sitt barn för konungens onda anslag. Noa byggde en ark för att rädda sitt hus och Hanna avskilde sin son Samuel för att bli en Guds nasir.

Så kunde Guds verk gå vidare genom människors tro på honom. På samma vis har vi nu fått nåd att gå en annan väg genom tron och rädda våra barn till att bli Gudsmänniskor i vår tid.

Låt oss bedja för dessa barn så att Gudsordet de fått planterat i sina hjärtan får bära frukt och de kan bli redskap i Guds hand. Bed också för oss som är lärare och föräldrar att vi kan väl ta vara på möjligheterna.

Men, framför allt, tacka Gud för Pilgrimsskolan! ❑

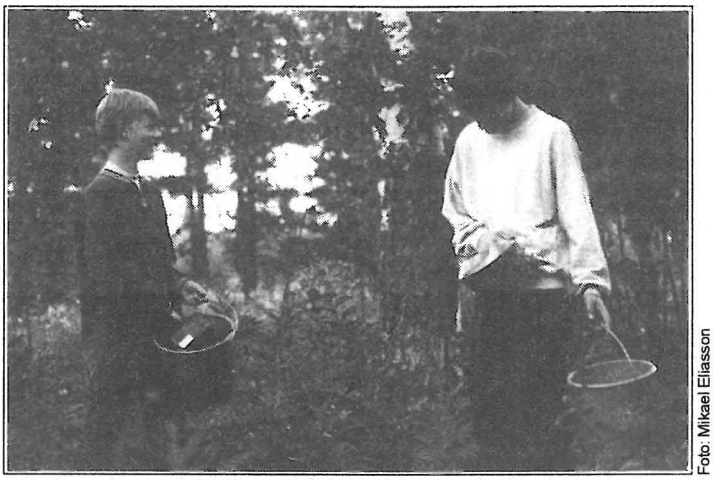

Foto: Mikael Eliasson

Det var lingonår! Många kilo plockades, så vi har sylt hela vintern! Här ser vi Benjamin och Tomas i bärskogen.

Skolbarnen deltar flitigt i möten och evangelisation. Här sjunger de under ledning av Lena Widén.

Foto: Mikael Eliasson

Nödrop från Santo Domingo

Det kom en vädjande hälsning från vår kära Doris, den fd katolska läkaren som mötte Jesus, blev döpt och andedöpt och brinnande evangelist. Hon försummar aldrig ett tillfälle att påminna om att Jesus Kristus lever och kommer igen.

Förutom sin tjänst på ett par sjukhus, har hon medicinsk mottagning i Herrera, där "Comunidad Maranata" har haft verksamhet i över tio år. Det är ett fattigt slumområde. Arbetslöshet, alkoholism och analfabetism är bördor som tynger människoma som bor i obeskrivliga plåt- och träskjul. Många barn lider av undernäring och sjukdomar, som många gånger beror på okunnighet om hur man ska undvika infektioner och parasiter.

Doris kämpar tappert med att undervisa och informera. Varje gång hon har medicinsk mottagning i något fattigt kvarter, börjar hon med att läsa bibeln, sjunga och bedja. Så påminns alla om att Jesus Kristus har omsorg om oss alla, och där mänskliga resurser tar slut - och de tar ofta slut - där får man förtrösta på Frälsaren Jesus Kristus. Går inte den svaga och utmärglade kroppen rädda, så har vi ett evigt hopp.

"Doktor Maranata", som är det smeknamn denna missionär fått, kan alltid förmedla hjälp som betyder mer än alla mediciner i världen.

I denna månad genomför hon två speciella "operationer", en medicinsk undersökning av alla fångar i ett stort fängelse, och ytterligare en utryckning till ett bostadsområde nere vid den smutsiga älven som flyter genom huvudstaden.

Vi har sänt pengar till en del medicin och utrustning. Det kan verka som en droppe i havet, när man får rapport om de oerhörda behoven, men vi vet också hur varje offer som ges och får läggas i Jesu händer, mångmultipliceras och betyder hjälp åt många för tid och evighet.

Efter bibeldagarna på Bällsta, som slutar trettondagen, åker Ulla Näsholm ned till Santo Domingo för att bistå vår överansträngda syster. Välkommen med din kärleksgåva till arbetet!

Stina Fridolfsson

Kära syskon i Kristus!

Jag skriver här för att ge er en hälsning och tacka för hjälpen ni sänt över till mig för Guds verk.

Här mår vi bra, än om vi har en del problem, men vi förtröstar ständigt på Herren Jesus Kristus för att fortsätta kampen emot det onda. Vi fortsätter med samlingarna och prisar Herren tillsammans klockan 18.00 dagligen, och varje dag kommer flera personer för att bedja. De ringer även och ber om förbön. Vi har en ny syster som heter Elsa, som är mycket motiverad att hjälpa till att evangelisera och därför vill hon lära sig mycket från Bibeln. Felas son har också lämnat sig åt Gud.

Vi var i ett häkte i San Pedro de Macoris, där det sitter många ungdomar av båda könen, vars sak ännu inte blivit prövad. De är alltså inte dömda. Bland dem är en kusin till mig. Jag tog med mediciner, traktater och några biblar dit.

Vi fortsätter i Clotildes hus med medicinsk mottagning och evangelisation. Nirssi är sjuk, och sänder hälsning och vädjar om förbön. Hälsa alla syskon.

Må Gud fylla er med välsignelser!

Doris Diaz

Reformatorn Johan Hus:

-Skulle jag slippa lida för evangelium?

STINA FRIDOLFSSON

I föregående nummer av MR skildrades den tid som föregick den nationella och evangeliska väckelse som bröt ut i Böhmen i slutet av 1300-talet. Här fortsätter skildringen med presentation av den man som kom att bli nyckelperson i det tjeckiska folkets kamp för trosfrihet - redan århundradet innan den lutherska reformationenskakade om hela Europa, och in i våra dagar..

Johan Hus föddes troligen 1369 i en by i södra Böhmen. Hans föräldrar var fattiga bönder under feodalväsendets förtryck. De önskade ge sin son ett bättre liv, och sände honom till latinskolan i handelsstaden Prachatice. Där fick han bl a undervisning i skolastik. Ju längre man kom i forskningen, dess mera bunden och tynande blev anden. Man fixerade sig vid detaljer. Skolastiken blev en mur som skilde vetenskapen från livet.

År 1391 kunde Johan Hus´ namn för första gången läsas på en universitetslista i Prag, som var en mycket betydande universitetsstad. Fattiga studenter som inte hade möjlighet bekosta sina studier på annat sätt, fick ta till tiggarstaven. Han gick trasig och smutsig, och sov på kalla golv. Han ägde inte ens en sked att äta sin mat med. Så här beskrev han själv:

> -Då jag var en svulten student, gjorde jag mig en sked av brödet när jag åt bönor, och avslutade måltiden med att äta upp skeden.

Än om det efterhand kommit många legender i svang om Johan Hus, var han egentligen ingen from student. Han hade föga intresse för de mässor han tvingades delta i. Då var han mera engagerad i studentupptåg som drev gäck med både Gud och kyrkan. När han valde prästbanan i sina studier, var det närmast för att kunna få ett välavlönat yrke. Han var en mycket duktig och medryckande talare, som gjorde starkt intryck. Och Wycliffes skrifter började påverka honom. Än om han inte i alla stycken kunde följa Wycliffes radikala förkunnelse, anammade han ivrigt uppgörelsen med präster, kardinaler och påvar som levde i kräslighet och deras mässor på latin som utestängde stora flertalet av gudstjänstbesökarna från möjligheten att tillgodogöra sig budskapet.

Johan Hus gjorde en snabb karriär. Han valdes 1401 till dekan för den historisk-filosofiska fakulteten på universitetet, och året därpå utnämndes han till rektor. Samma år blev han predikant vid Betlehemskapellet, som grundlagts tio år tidigare med avsikt att fungera som en nationell kyrka där förkunnelsen skulle vara på modersmålet. Det var en stor heder för Hus som inte varit ordinerad präst mera än två år. Men hans dominerande personlighet gjorde intryck.

Så hade han alltså blivit en aktad och inflytelserik man. Den enkle bondesonens drömmar om framgång och välstånd hade gått i uppfyllelse.

En folkets man

Betlehemskapellet hade en speciell tillkomsthistoria. En rik köpman i Prag skänkte en tomt till kyrkan för att där skulle byggas upp ett kapell som skulle helgas åt menlösa barns minne och heta Betlehemskapellet. Genom ytterligare en donation säkrades lön åt en präst, med villkor att han inte fick vara munk, och att han skulle predika på det böhmiska språket. Donatorn var alltså mån om att det tjeckiska folket skulle få höra Guds Ord predikas på sitt modersmål. Man anar inflytande från väckelsepionjärerna under 1300-talet. Namnet "kapellet" gav byggnaden en lägre rang. Egentligen var det en stor, gotisk byggnad, som rymde flera tusen människor.

När nu Hus tillsattes som präst för Betlehemskapellet, blev denna förpliktelse att predika på folkspråket en påfösare för honom att sätta sig in i hur människorna hade det och ta ställning mot förtrycket från den etablerade kyrkan. Han fick en nära kontakt med sitt folk. Och många strömmade till för att få höra förkunnelse på det språk de förstod.

Hus gick i sina predikningar till storms mot prästerskapets omoraliska och utsvävande leverne, samt de-

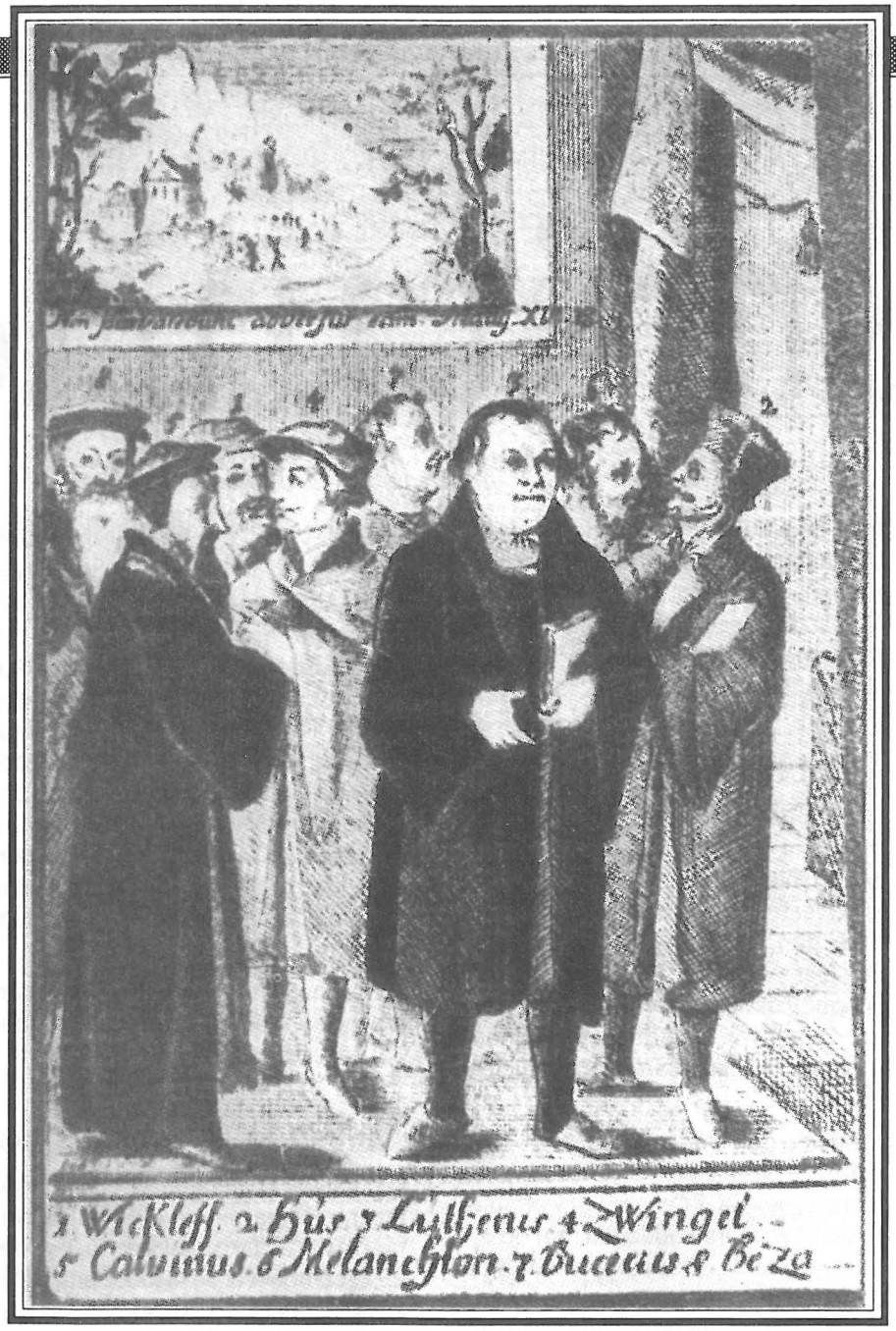

Johan Hus betraktades tidigt som föregångsman till 1500-talets reformation.

Här i en gammal tysk pamflett, där ett antal namngivna "kättare", fastän skilda i tid och rum, placerats tillsammans. Johan Hus längst till höger..

ras girighet. Han tog alltså inte itu med lärofrågorna, så någon egentlig reformator av katolska kyrkan blev han aldrig. Men många kände sig naturligtvis träffade av hans svidande kritik, och blev hans dödsfiender.

-Rövare, ockrare och hälare lurar sig själva om de inbillar sig att de behagar Gud när de har samlat förmögenheter med enkla medel och så ger litet till de fattiga eller bygger altare och upprättar prästämbeten. - - -

-Det gagnar själen långt mer att ge ett öre till Gud medan du lever, än att ge all världens guld efter din död. Det enda som räknas inför Gud är sann ödmjukhet och inte utvärtes gärningar. Den som tålmodigt finner sig i elaka ord, gör mer för själen än den som slår sin rygg med alla piskor som kan hämtas i den största skog.

-De stolta och högmodiga kan inte täckas Gud om de än åtlyder kyrkan, det kan bara de som ödmjukar sig. Den som ödmjukar sig inför den ringaste, gör mer för själens frälsning än den som företager pilgrimsresor till jordens mest avlägsna platser. Inte absolution, men ånger ger förlåtelse. Den som fäller en tår över sina synder, gör mer för själens frälsning än om han gräte så mycket efter döden att det flöt två älvar från hans ögon. Det är Gud som kan hjälpa, och inte helgonen. Den som sätter Gud över skapelsen, gör mer för själen än om Guds moder och alla helgon bad för honom.

Så kunde det låta från Hus´ predikstol.

Vid den tiden kom hans trogne vän och inspiratör Hieronymus från Oxford med de farliga avskrifterna från Wycliffes teologiska böcker. Hus var trög och tveksam till mycket av vad han läste. Men i de avseenden han var överens med den store engelske reformatorn, vann han med sin starka personlighet ett väldigt gensvar. Och genom påverkan från Wycliffes förkunnelse utvecklades Hus och fick allt större frimodighet i sin kamp mot prästerskapets avfälliga leverne:

-Kanske ni inte bryr er så mycket om kyrkans andliga goda, men klänger er till det världsliga goda så gott ni kan? Kanske det är för att ni söker ställningar och ämbeten för att få makt att leva högt, inte för att kunna tjäna i sanning? Kanske är det för att ni föraktar ett litet ämbete som är eder betrott, och aspirerar på opassande världslig makt? Eller är det för att ni älskar flärdra kläder och ett glänsande följe, mängder av hästar, slott i överflöd och kostbara möbler och skattsamlingar, med förakt för de fattiga och visar ära för de rika, förakt för ärlighet och knäfall för smicker, med ett ord: för att ni älskar all slags jordisk prakt och storhet? Ni förnärmar och sårar Kristus på det sättet, och solen, den högre prästerskap, blir till blod!

Han uppmanade dem att göra bättring, och ärkebiskopen att gripa in mot prästernas fruktansvärda leverne.

Efterföljelsens konsekvenser

Sommaren 1407 dog en mycket förnämlig präst, innehavare av flera ämbeten i Prag, och han fick en praktfull begravning. Hus talade vid den öppna graven, inte vad man förväntade sig precis, utan ironiskt:

Forts sid 27

Julens urgamla traditioner

Jul, strålande

ARNE BJÖRKMAN

De gamla romarna firade solgudens födelse den 25 december. Då kristendomen blev statsreligion i Romarriket "kristnade" kyrkan den hedniska offerfesten. Och när kristendomen kom till Norden, så "kristnades" midvinterblotet. Istället för att skåla till asagudarnas ära för välgång och fred, "vigde" de kristna ölet åt Kristus för välgång och åt Jungfru Maria för god årsväxt och fred.

Julen är vår största årshögtid. Men julen är en fest som har mystiskt ursprung. I den kristna julen flätas asatro och katolicism samman. En av Sveriges kunnigaste folklivsforskare, Martin P. Nilsson, har uttryckt det så här:

"En fornnordisk hednisk julfest har sammansmält med den kristna julfesten, vilken fullt utbildad medfördes av kyrkan, då kristendomen infördes i Norden."

Det kristna kyrkoåret inleds med advent, som är som ett slags preludium till firandet av Jesu födelse. Men de första kristna firade varken födelsedagar eller jul. Så julen är en katolsk uppfinning.

Det kristna julfirandet började med att kyrkofäderna satte igång med att spekulera i avsikt att fastställa dagen för Jesu födelse. Man kom fram till flera olika tider men aldrig till den 25 december. Kyrkofadern Clemens av Alexandria nämner ironiskt i en skrift från 100-talet de här vilda spekulationerna och uttalade sig nedlåtande om dem. Han menade att det var onödigt att fastställa Jesu födelsedag. Och han fick längre fram stöd av den kände teologen Origenes, ca 182-254.

VILLOLÄRANDE RÖRELSE

Det fanns en kyrklig högtid som på visst sätt var en motsvarighet till det kommande julfirandet. Och det var den kyrkofest som kallades "Epifania". Den inföll den sjätte januari, samma dag som vår trettondag. På den dagen högtidlighöll man minnena av Jesu födelse, dopet i Jordan, de vise männens hyllning av Jesus-barnet och bröllopet i Kana.

Festen den sjätte januari hade uppstått i Egypten och brett ut sig i de östra kyrkorna. I Östern var epifaniedagen den stora dopdagen, när de nykristna döptes. Dopvattnet välsignades, och man förde med sig det hem, stänkte det på husen och drack av det. Man menade att dopvattnet skyddade mot onda andar, utplånade synder och botade sjukdomar.

Det fanns en teolog, Basilides från Alexandria, som hävdade att det var först vid dopet i Jordan, som Gud tog sin boning i Jesus. (Samma lära har våra nutida antroposofer.) Basilides och hans anhängare, speciellt i Egypten, firade epifaniedagen som en mycket stor högtid. Man framhöll att det var då den gudomlige Kristus uppenbarades i köttet.

Varför hade man då valt den sjätte januari för den här högtiden? Jo, just den dagen firade man i Egypten Osiris-dagen. Och Osiris var dödsguden i den egyptiska mytologin. Enligt folktron hade vattnet i Nilen den här dagen en övernaturlig kraft. Den egyptiska kyrkan placerade alltså sin högtid på en redan existerande hednisk festdag.

Basilides-rörelsens uppfattning blev så småningom förklarad som en villolära. Kyrkan anslöt sig till den teologiska åsikten att inkarnationen av Gud skedde i samband med Jesu födelse. Så epifaniehögtidens tema, Jesu dop, miste sin motivering. Istället började man anse att Jesu födelse skedde den sjätte januari. Man har funnit en papyrus i Egypten från omkring år 300, som berättar om liturgin vid den här kyrkohelgen. Det är den äldsta kända julliturgin.

Det finns fortfarande människor som firar jul den sjätte januari istället för den 25 december.

VINTERSOLSTÅNDETS DAG

Det var när kristendomen blev statsreligion i Romarriket på 300-talet, som man av praktiska skäl slog fast att den 25 december var Jesu födelsedag. Den 25 december var vintersolståndets dag, när året vände och solen började stiga högre. Kyrkan tyckte att det var lätt att åskådliggöra den symboliska förbindelsen med Jesus, som är världens ljus. Och just på den här dagen firade romarna solgudens födelse. Dessutom hade romama två andra hedniska fester i den nuvarande julens närhet: en glädjefest till Saturnus (årsväxtens gud) ära den 17 december och det romerska nyåret den första januari.

Åt "Sol invictus" (den oövervinnerlige solguden) hade kejsaren invigt ett avgudatempel i Rom, där den 25 december firades med eldar och festspel. Den här så kallade födelsedagsfesten hade också ett starkt samband med den mycket utbredda Mithra-kulten, en gammal iransk avgudareligion med blodsoffer och "heliga drycker".

Den allmänna (katolska) kyrkan kunde alltså lägga beslag på den redan

jul?

Omslagsbild av Jenny Nyström till Barnkammarens bok, 1890

existerande hedniska kultdagen för sina egna syften. Kyrkan "kristnade" helt enkelt en stor avgudafest. Det är möjligt att kejsar Konstantin personligen medverkade till det, eftersom han önskade att den gamla solgudafesten skulle bli en kyrkans högtid. Det var för övrigt Konstantin som fastställde att söndagen skulle vara en vilodag och söndagen var ju solens dag.

Sedvänjan att fira Jesu födelsedag den 25 december började alltså i Rom. Sedan spred den sig ut över kristenheten. En av kyrkofäderna - Johannes Chrysostomos, ca 345-407, berömd biskop i Antiokia och senare patriark i Konstantinopel - hjälpte till att göra julen populär hos de kristna. Eftersom han ägde en stark ställning i kristenheten, lyssnade man till honom. Den 20 december 386 höll han en predikan inför en stor samling troende, och då propagerade han för den nya högtiden. I Mindre Asiens kyrkor anslöt man sig snabbt till den nya helgen och sedan fortsatte julens segertåg genom kristenheten.

MIDVINTERBLOTET

Redan innan medeltiden tågade in ca. år 400, så hade julfirandet inom den katolska kyrkan normaliserats så att julfirandet omfattade tre stora festdagar: juldagen, nyårsdagen och trettondagen.

Kristendomen kom till Norden på 800-talet genom några katolska missionärer. På den tiden firade man redan jul här. Vikingarna "drack jul" och önskade varandra "ett gott år med fred".

De hedniska nordborna, som tillbad asagudarna, brukade fira tre stora offerfester (blot) om året. Mitt emellan höstblotet och vårblotet inföll det stora midvinterblotet med sitt ölgille. De här tre gamla offerfesterna ansågs vara instiftade av Oden själv. Det var till gudarna Oden, Njord och Fröj som offren förrättades. Under julgillet ledde man in en stor galt i festsalen. Kämparna lade händerna på den och berättade om bragder de skulle utföra nästa år. Så leddes galten ut för att sedan offras. (Nu kan vi kanske gissa varför vi äter julskinka och avger nyårslöften.)

Om det stora julgillet och midvinterblotet kunde Snorre Sturlasson, 1178-1241, berätta. Under midvinterblotet skulle man offra för god gröda i markerna, för nu steg solen på himlen på nytt och gav löfte om en ny sommar. Julfirandet var inte endast förlagt till hemmen utan även till avgudatemplen. Midvinterns blot var en fruktbarhetsfest, och det låg en religiös innebörd i att skåla till gudarnas ära.

Genom att kristendomen trängde in i de nordliga länderna, skedde en sammansmältning mellan två religioner. Vikingarnas julgille och kyrkans julfirande blev ett. På nytt "kristnade" kyrkan en hednisk offerfest.

Snorre Sturlasson berättar om hur Håkan den gode, 934-960, gav order om en anpassning till den kristna helgkalendern. Hedningarna skulle börja sitt julgille vid samma tid som kyrkan. I äldre tid hölls julfesten vid "höknatten" och fortsatte i tre dagar. Men nu skulle festen knytas till minnet av Jesu födelse. Och nu skulle ölet "vigas" åt Kristus för välgång och åt Jungfru Maria för god årsväxt och fred.

De gamla ölgillena och offerfesterna blev förvandlade till sin innebörd. Men de levde vidare i yttre gestaltning, även om folk slutade att offra till avgudarna. Den katolska kyrkan anknöt till det hedniska blotet och tolererade stycken av den gamla seden. På 1100-talet finner man lagar i Norden om julefrid, som skulle omfatta tiden mellan de kristna helgdagarna 25 december till 6 januari.

På det här sättet fick vi vår största årsfest. Avgudafesterna ersattes inte av så mycket kristendom, men desto mer av många goda maträtter och brinnande juleljus. Men låt oss inte glömma att en högtid blir vad man gör den till. I Kolosserbrevet 2:16 kan vi läsa:

> -Låt därför ingen döma er för vad ni äter och dricker eller ifråga om högtid eller nymånad eller sabbat.

E Nyströms uppmaning till oss i den välkända julsången bör vi också ta till oss:

> -Var glad, var glad i din Herre och Gud, och hylla din Konung och Gud.

Litteratur: "Årets folkliga fester" av Martin P. Nilsson, "Julen i tro och tradition" av Inge Löfström, "Julen förr i tiden" av Ebbe Schön.

Julens urgamla traditioner

Endast Tomten är vaken...

En målning från Pompeij. "Ställets Herre", till vänster, var en gud som husets folk bad till om beskydd och välsignelse. Vid hans sida vaktade tomtormen. Det är här vi finner föregångarna till den nordiska gårdstomten.

ARNE BJÖRKMAN

Tron på tomten är urgammal. Gårdstomten var en gud man skulle vörda, respektera och offra till. I den tidiga kristendomen bekämpades tron på tomten och andra onda naturväsen. Men det var svårt för prästerna att få slut på det här avguderiet. Idag har människor åter börjat ha gemenskap med dessa väsen.

Redan i sitt namn avslöjar tomten sin stora mystiska hemlighet: att han bor på tomten där huset eller gården ligger.

Tomten var en husgud. Och förr i tiden fruktade människorna honom mer än de fruktade Himlens Gud. Dessvärre har den här tron på olika naturväsen kommit tillbaka i vår tid genom de nyhedniska så kallade new age-rörelserna.

Tomtens släkt kan härledas cirka 4000 år tillbaka, till Indien. I vår indoeuropeiska språkstams äldsta religionsurkund, Rigveda, kan man läsa att skaror av andar och gudar hade sin boning i underjorden. Varje plats, varje tomt hade sin egen gudom.

Förr gjorde folk allt för att ställa in sig hos sin husgud (tomten). Då man flyttade till ett nytt hus, bad man husguden att hålla olyckor borta, öka djurstammen och ge människorna ett långt liv. "Du, ställets herre, du som skyddar oss från olyckor och antager många skepnader, var oss en nådig vän!" bönföll man.

Det folk som invandrade från nordost till Italien cirka år 1000 f. Kr. förde med sig sin starka tro på husandarna. Romarna, ättlingar till invandrarna, hade i husen ett särskilt matvaruförråd intill köket. Där bodde husandarna, ansåg man. Efter varje måltid fick husandarna (penaterna) sin tallrik med mat och dryck som tack för husets välstånd. Dessutom hade varje tomt sitt speciella skyddsväsen (lar) , som fick ett eget altare vid rågången till grannens tomt. Så småningom fick skyddsväsendena ett utvidgat verksamhetsområde. Tillsammans med penaterna blev de fruktade husgudar. Det är alltså här vi finner den nordiska tomtens "förfäder".

FALLNA ÄNGLAR

I vår gamla folktro talar man inte om penater och larer utan om vättar. Men det är samma slag av underjordiska väsen man syftar på. I Bibeln kallas de onda andar.

I den tidiga kristendomen menade man att de här varelserna var fallna änglar. Man kallade dem för "de nedstötte". Och bland de underjordiska placerade kyrkan även gårdstomten.

Språk- och folklivsforskare anser att föreställningen om hus- och gårdstomten fick fast rot i Norden på 700- 800-talen. Tron på asagudarna försvann med tiden men tron på tomten stannade kvar i folkmedvetandet. I århundraden var han en mycket fruktad verklighet för människorna. Gårdstomten var ingen god varelse förrän Viktor Rydberg gjorde honom till det i sin välkända dikt "Tomten" .

Så länge kristendomen inte var allmänt utbredd i Norden, gjorde kyrkan allt för att bekämpa tron på tomten. Och det med all rätt, för människorna hade sin gud i honom. De fruktade honom och mutade honom med mat och dryck för att han inte skulle ställa till med elände för dem.

Under årens lopp fick tomten många namn, t. ex. tomtebisse eller tomtebysse. Till de här namnen och många fler fanns det allra äldsta namnet på honom, nämligen *tompta gudh*. Så kallades tomten på 1300-talet, och det var en korrekt beskrivning på honom. Tomten var en gud.

DJÄVULENS GYCKELSPEL

Vårt svenska helgon, den heliga Birgitta, varnade i en av sina uppenbarelser för tron på tomten. I något sammanhang förklarade hon:

"På detta ställe har något ont förövats

av de förra invånarna och av dem, som bo här nu. Ty de dyrka och hedra *tompta gudhi* och gå icke i kyrkan, om ej för att slippa skämmas inför människor, och de höra aldrig Guds ord. Därför härskar djävulen på denna plats."

Birgitta uppmanade också prästen att säga följande till folket: " Tron därför på Gud och prisgiven de ormar (älvor m.m.) åt vilka I sätten ut mjölk, och given ej *tompta gudhom* tionde av era kreatur och svin, ej heller av bröd, vin och annan dryck och ej heller av andra ting."

I en predikosamling översatt från tyskan 1430 varnas det också för tomten. "Vill du det första budordet väl hålla, då skall du ej tro på *tompta gudha* ... ty det är icke annat än djävulens gab (gyckelspel) med vilket han sviker folket som ej hava full och stadgad tro."

I en ännu äldre bibelkommentar till det första budordet "Du skall inga andra gudar ha vid sidan av mig", kunde man läsa, att tomtebyssar hörde helvetet till och att avgudadyrkan är att tillbedja trollpackor, lövjerskor, skogsrå, sjörå, tomtegubbar och mera av sådant slag.

Trots alla kyrkliga varningar gick det inte att stoppa avguderiet omkring tomten. Folket menade att tomten var en stor tillgång i husen och på gårdarna, om man bara höll sig väl med honom.

LUTHERS MISSTAG

Inom den katolska kyrkan såg man hellre att människorna vördade helgonen än tillbad hedniska gudar och naturväsen. Och det var naturligtvis inte bättre.

Så kom reformationen. Ur luthersk synvinkel var det farligare att tro på helgonen än på tomten . Luther själv konstaterade med torr stämma i ett av sina tal, att en kobold (tysk tomte) fanns i nästan varje bondehemman. Så någon riktigt farlig djävul var inte tomten i Luthers ögon. Det var inte så bra tänkt och sagt, men Luther gjorde ju som bekant sina misstag också. Naturligtvis borde "den store reformatorn" ha bekämpat de urhedniska uppfattningarna om tomteguden lika ihärdigt som han stred mot katolikernas helgondyrkan.

Efter reformationen varnade den svenska kyrkan fortfarande för tron på tomten och andra naturandar, men kampen mot dessa väsen tonades ned något för att till sist mattas av. I århundraden skulle folket leva kvar i sin hedniska föreställningsvärld om gårdstomten. Men läsarna, väckelsens folk, var förr i tiden medvetna om att tomten och andra naturväsen var ondskefulla och något man måste ta avstånd från.

Men när började tomtarna vara som vi föreställer oss dem? Inte förrän på 1800-talet. Och då var det författare och konstnärer som "hittade på" dem efter vissa religiösa traditioner som dykt upp på kontinenten. Alla i landet hade ännu inte gett upp sin tro på gårdstomten. Men nu skulle människorna övertygas om att tomten var en fin och ädel personlighet.

JULTOMTEN

Under 1850-talet lade den nya tomten-jultomten-grunden till sitt segertåg i Sverige. Nu hade han också fått sitt nya vackra porträtt antaget. Han satt där som en förnöjd och mysande grosshandlare och åt risgrynsgröt med träslev. Kanske såg han inte riktigt svensk ut ännu. Man kunde ana hans härstamning från både Tyskland och England.

Bakom hörnet lurade marknaden. Alla landets affärsmän blev vän med tomten och skulle under de kommande åren göra allt för att visa folk hur snäll han var. Och att han skulle komma med julklappar till alla snälla barn, om pappa tömde portmonnän. Det var bara för far att göra som jultomten: ta grötskeden i vacker hand och sätta på sig en mask så att han inte skulle bli igenkänd.

Marknaden vann slaget. Idag är tomten , den gamle räven, en väl etablerad och populär figur. (Det är ju påven också bakom sin mask.) Affärerna kan lugnt åberopa tomten som julklappsutdelare. Förresten, nog passar tomten, gammal eller ny, bra in i vår tid, då new age-filosoferna har lika stor framgång som marknaden och det nyhedniska mörkret sänker sig över samhället.

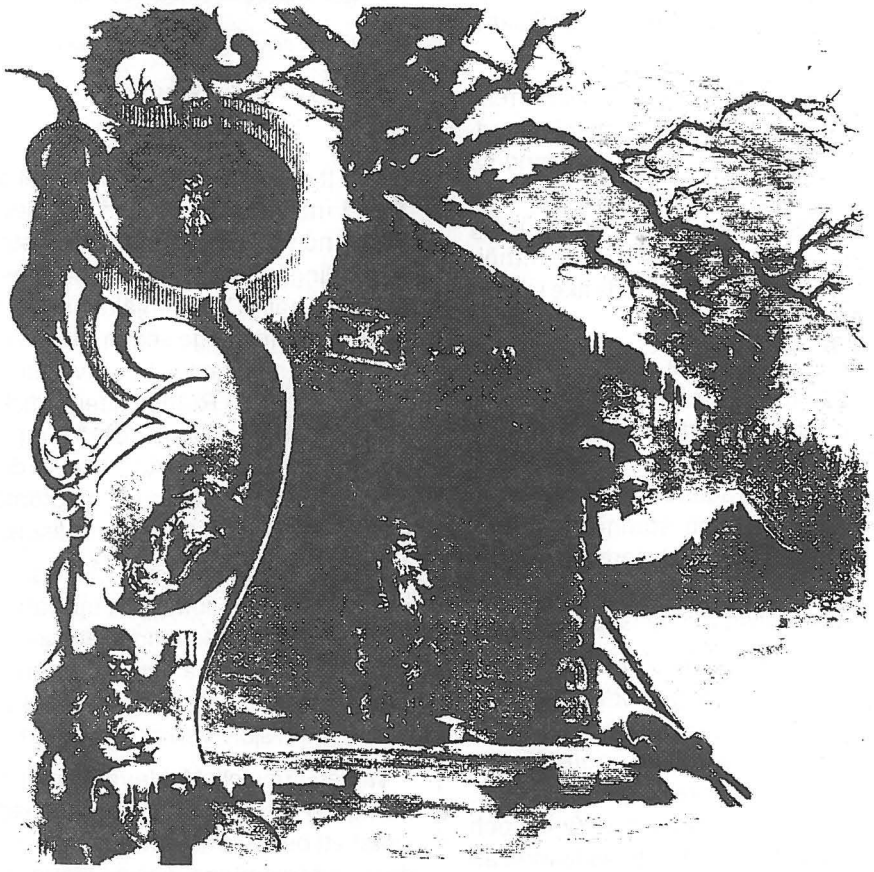

Till Jenny Nyströms illustration av Viktor Rydbergs välkända dikt "Tomten" gav författaren noggranna anvisningar om hur dikten skulle tolkas och tomten tecknas. Tomten var gårdens mystiske väktare, som grubblade över tillvarons gåta. Under fullmånen uppsteg i hans själ aningar om en annan värld han levt i för länge sedan. Han undrade: vem var han egentligen och var fanns källan till världsflodens ström.

Litteratur: "Den svenska tomten" av Ulla Ehrensvärd, "Jul förr i tiden" av Ebbe Schön, "Julen i tro och tradition" av Inge Löfström.

I nr. 3 detta år, publicerade MR kapitlet *Maranata* ur boken *Ett apostoliskt tidevarv* av den kände författaren, redaktören och förkunnaren Erland Sundström.

Boken kom ut för snart sjuttio år sedan, men dess budskap är lika angeläget idag. Vi publicerar därför, utan ändringar, även det första kapitlet, vars rubrik fick ge namn åt boken.

Ett apostoliskt tidevarv

ERLAND SUNDSTRÖM

Det är mycket intressant att läsa om Guds verk i flydda tider. In för apostlagärningarnas mäktiga skildringar från den första församlingens strider och segrar vill man med profeten utropa: "Herre, jag har hört om dig och häpnat. Herre förnya i dessa år dina gärningar."

Samma känsla griper oss då vi höra talas om vad som för några årtionden sedan skedde i vårt eget land. Väckelsen gick fram som en brusande vårflod och skaror grepos av syndanöd och flydde till korset. Människorna trängdes omkring Herrens andefyllda vittnen för att höra ett nådens budskap. Det var längtan och hunger efter frälsning hos massor av vårt folk. Förvisso hade man anledning att sjunga: "Vår store Gud gör stora under."

Visserligen gjordes allt för att tysta sången och släcka den eld, som brann. Det var trångt för Guds frälsta skara mer än en gång. Man riskerade att bli fråntagen sina ägodelar, dömd till stora böter eller kastad i fängelse för sin tro. De enkla vittnena blevo jagade från plats till plats av sina förföljare. Men den levande Guden stod själv bakom sitt verk. Mot honom förmådde man ingenting.

Vi, deras andliga arvtagare, ha det mycket bättre. Det är ej längre fråga om några förföljelser mot de troende. Nej, den värld, som gång på gång förföljde dem, har blivit så human, att den gång på gång förklarar sig "uppskatta" vårt arbete. I många avseenden har det gått framåt med den andliga verksamheten. Vi ha förträffliga organisationer, bildade predikanter och fina kyrkor. På många håll är det framgång i verksamheten.

Och likväl känner sig många Herrens vittne gripet av trötthet och missmod. Många gamla läsare sucka ibland så tungt, när de minnas flydda tider. Är det då något som fattas? Ack, hör jag dem svara, det är som vore det omöjligt att vinna någon för Guds rike i dessa dagar.

De stora kyrkorna stå ofta tomma. Det är ofta som föllo orden maktlösa ned framför predikstolen, medan skarorna gå likgiltiga och oberörda. Till och med många troende ha gripits av en likgiltighetens och sömnaktighetens ande. Var är den kraft, som väcker själarna och skakar världens grundvalar? Var är den allsmäktige Gudens hand?

Somliga av dem, som ha blicken öppen för det andliga nödläget, bära i sitt inre den djupaste smärta över tillståndet. De tanklösa, nöjeslystna skarorna, som icke fråga efter Gud, samt de tomma bänkarna i kyrkor och missionshus, komma deras hjärtan att blöda. Därför fuktas bönevrån med tårar, när de bedja: "Gud, giv oss åter de gamla tiderna! Uppenbara din kraft såsom under den stora väckelsens dagar!"

"Kom helge Ande, du som tände
i dina trogna fordomtid
en helig eld och nit dem sände
med hjältemod till helig strid;
o, kom och skänk ditt svaga arva,
ett apostoliskt tidevarv!"

Ett apostoliskt tidevarv! Är det då möjligt för oss att få uppleva något sådant, som den kristna församlingen fick erfara under apostlarnas dagar? De troshjältar, som då levde, ha ju för länge sedan slutat sina dagar. Vad som finnes kvar av Petrus, ligger väl gömt i Roms underjordiska hålor. På Pauli grav har det växt ogräs i många århundraden. Adressen till den övre salen är för länge sedan glömd. Varifrån skola vi vänta en apostolisk tid?

Vi skola vänta den från Gud. Paulus och Petrus Gud, som löste fångarnas kedjor och skakade fängelsets grundvalar, är densamma ännu i dag. Hans svaga redskap ha slutat att verka på jorden, men själv verkar han alltjämt.

Vad ett apostoliskt tidevarv innebär, framgår bl a av Apg. 4:31: "När de hade slutat att bedja, skakades platsen, där de voro församlade, och de blevo alla uppfyllda av den helige Ande, och de förkunnades Guds ord med frimodighet."

Det första som kännetecknade den-

na tid, var bönelivet. Det talas icke om samkväm och fester i apostlagärningarna, men där talas ofta om bönemöten. Tydligen kände man sig hemma i bönens värld, ty en gång varade bönemötet i tio dagar!

Om vi vänta ett Guds ingripande, måste vi lära oss att bedja. Det behöver bli en genomgripande väckelse till ett fördjupat böneliv bland Guds folk i denna tid. Mera bön i församlingen, mera bön i hemmet, mera bön i det fördolda!

Hur hjärtegripande är det icke att besöka bönemötena i många församlingar! Där sitta ett fåtal bedjande själar, som förblivit trogna, men var äro de många? "De ha inte tid mitt i veckan", säger man. Men bara "något trevligt", är på färde, får man ofta underbart gott om tid. Det är ett faktum att många moderna läsare måste lockas till kyrkan med kaffe och vetebröd!

De "vanliga" bönemötena ha ingen dragningskraft. Då sitter man hemma i gungstolen och läser "Dagens Nyheter". I kyrkan stå några tomma träbänkar och tala sitt torra språk. Bönens ande står utanför dörren och gråter. Sedan taar man om att världen går allt längre bort från Gud och att de ogudaktiga äro så hårda och förhärdade nu för tiden!!

Den första församlingen levde i bönens värld. När hjärtana flödade över av salighet och frälsningsfröjd, stego tacksägelsens böner upp till Gud. När nöden blev stor, böjde man sina knän och ropade till himmelen om hjälp. Martyrerna gingo bedjande sin kvalfulla död till mötes. De största segrar, som Guds församling vunnit i tiden, ha vunnits på knä.

De troende i Jerusalem voro uthålliga i bönen, därför att de erfarit att det skedde något genom deras böner. De hade sett himmelen rämna och jorden bäva efter bönestunderna. De voro vana vid att allmaktens Gud sade "amen" till deras bön. Och det blev jordskalv både i naturens och i Andens värld, när Gud sade amen.

"De blevo alla uppfyllda av den helige Ande."

Det är det andra kännetecknet på detta tidevarv. En personlig, verklig erfarenhet av Andens fullhet blev följden av bidandet efter Gud.

Frågan om ett liv i Andens fullhet har på ett särskilt sätt blivit aktuell i våra dagar. Många, som tröttnat på ett halvhjärtat liv, tröttnat på tomma ord och döda former, ja till och med tröttnat på sig själva, ha med längtan och iver börjat fråga efter vägen till ett djupare liv. Såsom alltid där Guds Ande verkar, har det blivit "mycket väsen om den vägen."

På möten och konferenser har denna fråga diskuterats. Papper och tryckssvärta ha gått åt massvis för att förklara eller bortförklara Andens verk. Man har talat och skrivit om Anden, så att stundom den himmelska duvan bedrövat svävat bort, och lämnat de stridande parterna att själva reda ut saken.

Men hos många har längtan efter Guds kraft blivit så stark, att de lämnat alla mänskliga uppfattningar om Guds verk, och flytt till honom själv för att finna vederkvickelse. Med heligt allvar ha de sjungit:

Som hjorten efter vatten
jag längtar efter dig.
Med Andens heta fullhet
o, Gud välsigna mig.

Olika erfarenheter ha de fått göra. Men tusentals kunna glädjestrålande förtälja att "de som bida efter Herren hämta ny kraft". Ännu i dag öppnar Gud sina fönster och utgjuter välsignelse över sitt bedjande folk.

Den andefyllda skaran "förkunnade Guds ord med frimodighet". Det hjälpte icke att man utfärdade stränga förbud och hotelser. Kristi kärlek tvingade dem att frambära vittnesbördet när helst tillfälle gav. Man försökte skingra de troende genom förföljelser. Men aldrig kan en eld släckas genom att brändema slungas omkring! Det var "eldfarliga kristna" man hade att göra med. Väckelsen följde dem där de gingo omkring. Guds helige Ande hade fostrat dem till själavinnare.

Vi leva i en tid, då det klagas över att det är svårt att nå männis korna med evangelium. De gå likgiltiga och främmande för Guds ord. Hjärtat skälver då vi se världen rusa mot fördärvet och känna oss oförmögna att hejda dess lopp.

Man försöker nya metoder att nå massorna och få dem att lyssna till evangelium. Men inte ens de mest "amerikanska" metoder tycks hjälpa och vi fråga oss vad vi skola göra.

Det gäller först och främst att vi ha något att giva åt människorna. Kanske vi behöva sjunka ned på våra knän och bedja om ett nytt ingripande av Gud i våra egna liv. Andliga föredrag och sånger imponera icke på de moderna människorna.

Det räcker icke att bjuda dem nya metoder och mer omväxlande program. De fråga icke efter ord om de andliga verklighetema, ty de känna nästan hela vårt ordförråd och de flesta sångerna kunna de utantill.

"Guds rike består icke i ord, utan i kraft." Endast ett heligt liv kan överbevisa världen om synd. Varje kristen borde vara ett vittne om Guds frälsning. Varje gärning borde vara ett lysande utropstecken efter vittnesbördet.

Den tid är förbi då syndare trängdes i eftermötena för att självmant begära förbön och hjälp. Nu måste vi gå till dem. Vi måste förkunna evangelium där vi tjäna i vardagslivet. Varje kristen måste bliva en själavinnare, som i ord och gärning förkunnar Guds ord med frimodighet. Då kunna vi hoppas på ett apostoliskt tidevarv ännu i denna tidsålders sena kväll.

Ur "Ett apostoliskt tidevarv" av Erland Sundström Hemmets Väns förlag, Örebro (1929)

TIO PROFETISKA BIBELDAGAR **28 dec - 6 jan**
på Maranataförsamlingens MissionsCenter, Bällstavägen 100, BROMMA
Vi har tre möten varje dag. Bibelstudier, väckelsemöten och evangelisation. Kostnaderna bär vi gemensamt genom Nya Testamentets offerprincip (ex. 2 Kor. 8) Gud vare tack, för hans outsägligt rika gåva!
Information och anmälan, tel. 08/98 56 83. ***Varmt välkommen i Jesu namn att fira nyår med församlingen!***

***Johannes Hydéhn** var ursprungligen baptistpastor och förestod baptistförsamlingen i Kalmar, som 1915 beslutade att lämna baptistsamfundet för att bilda en fri pingstförsamling. Därefter var han föreståndare för pingstförsamlingen i Uppsala från 1922 under många år, och gjorde sig känd som framstående förkunnare. Han avslutade sin gärning som riksevangelist.*

"Varför vi icke deltaga i alliansmöten"

Ur föredrag, hållet i Filadelfia, Uppsala, den 21 januari 1932 av Johannes Hydéhn

Ekumeniska mötet och ekumeniska rörelsen bana väg för katolicismen. - - -

I våra tidningar förekommer ganska ofta, att man har bilder från en kyrkoinvigning eller någon annan stor kyrklig högtid, och då man ser de i skrudar klädda prästerna, kan man tro sig vara försatt till den mörka medeltiden, då katolska processioner drogo fram i Sveriges bygder och kyrkor.

Och vad säger mig det, att flera av svenska statskyrkans präster utföra det katolska korstecknet och läsa böner för de avlidnas andar, att dessa må komma igenom "den stora bedrövelsen?" Jo, att svenska statskyrkan efter reformationen aldrig varit så nära katolicismen, som den är i våra dagar.

Det är med sorg i hjärtat, vi konstatera detta, ty Gud har lärt oss att älska vårt land och folk, och vi vilja detsammas bästa. Därför är det ock vår absoluta plikt och skyldighet att säga ett varningens ord i berörda fråga. Katolska kyrkan arbetar på lång sikt, och att hon under de senaste decennierna gjort landvinningar även inom svenska statskyrkan och bland hennes prästerskap är en offentlig hemlighet.

Vid föregående års alliansmöten i vår stad var jag närvarande vid tvenne möten för att se och höra. Och i ett av dessa stod en av talarna och rekommenderade den romerska kyrkan och reklamerade för densamma - enligt mitt förmenande. Att ett dylikt språk fördes i en frikyrkolokal och kom från en av stadens frikyrkliga predikstolar var för mig som dolkstygn i bröstet, särskilt då jag tänkte på de frikyrkliga pionjärer, som lidit förföljelse av olika slag för sin tros skull och vars arv så illa förvaltades av arvtagarna.

Då jag något senare samtalade med pastorn i den frikyrkoförsamling, där detta möte avhölls, och gjorde honom uppmärksam på yttrandet om påvekyrkan, vilket fällts av den statskyrklige talaren, svarade han mig: "den romerska kyrkan av i dag är annorlunda, än vad den var under medeltiden". Häremot inlade jag en skarp protest och till-

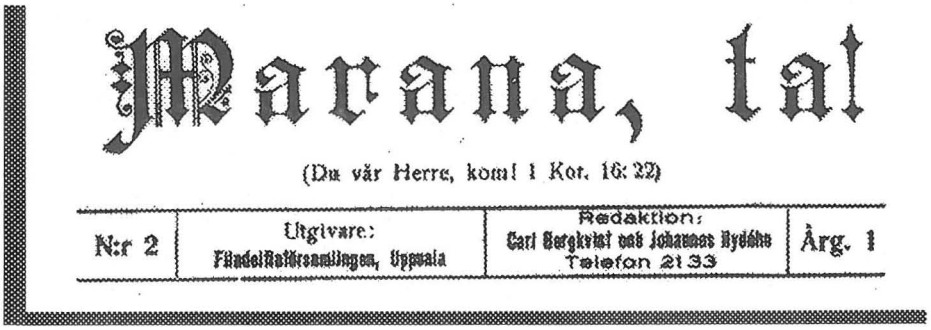

Marana, tal

(Du vår Herre, kom! 1 Kor. 16: 22)

N:r 2	Utgivare: Filadelfiaförsamlingen, Uppsala	Redaktion: Carl Bergkvist och Johannes Hydéhn Telefon 2133	Årg. 1

Johannes Hydéhn gav tillsammans med broder Carl Bergkvist, som studerat till präst vid Fjellstedtska skolan, under en tid ut församlingsbladet Marana, ta, vars vackra vinjett vi här återger.

-Är det mängden vatten som avgör?

***Kenth Cramnell*, föreståndare för Filadelfiaförsamlingen i Uppsala** gav vid ett seminarium på Kaggeholm i våras synpunkter på homogeniteten, som han menade inte varit så mycket bevänt med i Pingströrelsen.

-Gud bevare oss för ledare, som likt Lewi Pethrus skulle pricka oliktänkande. Det är nu dags att skapa samfund med demokratiskt styre. Vi behöver biskopar och distriktföreståndare. Vi måste dra upp riktlinjer och skapa församlingsstrukturer på ett demokratiskt sätt!

På predikantveckan 1997 hade han synpunkter på dopet. Citat ur Dagen:

-Jag vill inte ändra på vår doptära och vår praxis, men hur ska vi göra med dem som begjutits dedan de komit till tro i samband med konfirmationen (till exempel hos EFS eller Svenska kyrkan).

-Det finns tillfällen när ungdomar kommit till tro i andra samfund men som av olika anledningar vill komma med i en pingstförsamling. De säger att de är döpta.

Eftersom pingstförsamlingen i Uppsala har inskrivet i sina stadgar att man får medlemskap genom tron och dop med "nedsänkning", så är ju saken klar, men pingstpastorn i Uppsala verkar i alla fall ha sina dubier:

-Är det mängden vatten som är avgörande för dopet, frågade han.

lade. " Vi ha i vår församling tvenne missionärsfamiljer, som i flera år arbetat i de katolska ländema. Dessa kunna säga oss, vad katolska kyrkan av i dag är. Den har icke ändrat sinne, utan vad den var för århundraden sedan, det är den i dag i sitt förhållande till verklig kristendom."

Mot denna kyrkas landvinningar i älskat fosterland protestera vi, ty det är ändå denna kyrka, som har tusenden och åter tusenden verkliga kristnas liv på sitt samvete.

Påvekyrkan har druckit sig drucken av de heligas blod, och ännu i dag förkväver hon allt verkligt andligt liv och håller människoma bundna i vidskepelse, lögn och bedrägeri av olika slag. Och i Jesu namn taga vi avstånd från en rörelse, som banar väg för den kyrka, som enligt den heliga skrift är "skökan, modern till skökorna och styggelserna på jorden", och vi äro redo att bära alla konsekvenser av denna vår position. - - -

Vi tro ock på de troendes dop i vatten och gemenskap i bibliska församlingar. Bland dessa, som äro representerade i ekumeniska rörelsen och våra dagars alliansrörelse, äro de flesta av en helt annan uppfattning i dessa frågor, än vad vi äro. De flesta erkänna och praktisera spädbarnsdopet, vilket av oss förkastas, emedan detsamma ej har något som helst stöd i Nya Testamentets skrifter och är absolut främmande för anden i dessa heliga skrifter.

Forts sid 24

-Varna för villfarelsen och strid för sanningen!

Jag vill inte för ett ögonblick betvivla ärligheten hos de många fromma katoliker, som av hela sin själ hänger sig åt sin religion. Men en ärlig tro på villfarelsen kan inte göra människan till en sann kristen.

De stora massoma i de katolska länderna är som får utan herdar. De är vilseförda av den falska religionen, som tagit ifrån dem nyckeln till den sanna kunskapen om Gud. Vi måste ha barmhärtighet med människorna och be om nåd att kunna se dem med Jesu ögon.

Stig Andreasson har sedan 1952 varit Helgelseförbundets missionär i Frankrike. Pensionerad sedan ett par år tillbaka, fortsätter han tillsammans med sin hustru att evangelisera genom litteratur- och radioarbete, i samarbete med evangeliska grupper i både Frankrike och Belgien. Han har skrivit flera böcker där han skildrar sina upplevelser på missionsfältet och undervisar om katolicismens irrläror.

Men med katolicismen som religion och system kan vi inte ha någon barmhärtighet, ty den är ingenting annat än en förvrängning av Kristi evangelium. Allt under det vi överlämnar åt Gud att döma den avfälliga kyrkan, måste vi varna för villfarelsen och strida för sanningen. - - -

Jesus sade till fariséerna: "I haven gjort Guds budord om intet för edra stadgars skull" Katolska kyrkan har begått samma synd. Kyrkan är över allting. Och för katoliken är Guds församling identisk med den romerska kyrkan. Den skulle alltså vara en religiös organisation. Bibeln lär tydligt, att Guds församling är en levande organism, som består av andligen levande människor, förenade med Kristus genom en ny födelse.

Ur *Kampen om Frankrike*
Stig Andreasson (*HF:s förlag 1955*)

-Vi bygger broar idag!

När påven besökte Sverige 1989, var *Rolf Nordström*, dåvarande missionsföreståndare för Helgelseförbundet, den ende kyrkoledare som tackade nej till att delta i den ekumeniska mässan i Uppsala domkyrka. Så här skrev tidningen Dagen den 3 juni 1989:

Nordström talar om ett vägskäl just nu i förhållande till katolska kyrkan.

-Det är mycket som skiljer dem och oss åt för att ett djupare samarbete ska vara möjligt. Har jag den inställningen måste jag också avstå från ett tillfälle som detta, fortsätter han.

HF-ledaren tycker att det är besvärande att påven kommer till Sverige "som en pappa åt oss alla". - - -

Det är hela tiden vi som ändrar oss i förhållande till dem. Det kan inte vara riktigt. - - -

-Systemet och teologin gör att jag inte kan delta i en gudstjänst tillsammans med påven, understryker Rolf Nordström.

I panelsamtal tillsammans med katolske biskopen, m fl, i Filadelfia, predikantveckan 1997:

-Det var mycket viktigt att mötas och bedja tillsammans.

Samtalsledaren Arne Wienerdahl:

-Då accepterar du att du får släppa litet på skarpheten just den gången?

-Jag tror vi ska se till att vi bygger broar idag. Vi behövs alla i Sverige och vi måste bekänna och erkänna att vi har inte lyckats nå ut med budskapet som vi skulle göra.

Vi behöver alla hjälpas åt idag att förkunna evangeliet om Jesus Kristus.

Kan det möjligen vara så att Nybygget vid slutbesiktningen visar sig vara ett svartbygge?

VARFÖR VI ICKE...

Forts från sid 23

De av staterna erkända kyrkosamfunden ha upprättat sina gränslinjer för församlingsgemenskap, och dessa äro: stads- och sockengränser. Frikyrkosamfundens gränslinjer variera allt efter de olika samfundens kyrkoordningar och konstitutioner och äro i de flesta fall främmande för de bibliska gränslinjerna.

För oss, som tillhöra Filadelfiaförsamlingen, är bibeln i hithörande frågor det enda rättesnöret. Och bibeln visar klart och tydligt, att endast de troendes dop genom nedsänkning i vatten är berättigat samt att dessa troende och döpta kristna förenas till fria och endast av Gud beroende församlingar, vars gränslinjer äro skarpt markerade i bibeln, varför ock om någon avfaller från tron eller på annat sätt gör sig ovärdig medlemskap i församlingen, densamma varnas enligt föreskrifter i Nya Testamentet - bl. a. i Matt. 18:15-17 - och om densamma ej ändrar sinne, blir han skild från församlingen. - - -

Vi taga även avstånd från alla mänskliga organisationer och organisationssträvanden inom lokalförsamlingen och lokalförsamlingarna emellan. Och då man i våra dagar har ännu flera organisationer inom de kyrkosamfund, som representeras i ekumeniska rörelsen, än vad man förut haft, är det vår absoluta plikt att opponera oss mot denna rörelse och varna för densamma.

Från olika samfundshåll har det gång efter annan under årens lopp framhållits nödvändigheten av organisationer och starka sådana. Och man har påstått, att det för oss inom pingstväckelsen icke skulle gå att bedriva mission i hem- och hednaland utan att vara nödsakade till att organisera. Den mission, som av de fria pingstförsamlingarna bedrives i vårt land och andra länder, slår ohjälpligt detta grundlösa argument till marken. Pingstförsamlingarnas mission visar, att **det går bättre att missionera *utan* missionsorganisationer än *med* dylika.**

Organisationer inom en lokalförsamling äro även överflödiga och obibliska. Vid mer än ett tillfälle ha samfundsmän sagt mig, att det kan gå, så länge som vi endast äro några få medlemmar i en församling, men då vi skulle bli flera, vore vi tvungna till att gruppera medlemmarna i junior-, senior- och ungdomsföreningar och andra föreningar. Jag prisar himmelens Gud, att en dylik tanke ännu aldrig har uppstigit i våra hjärtan, utan hos oss trivas de gamla tillsammans med de unga och de unga tillsammans med de gamla. ❑

GUDS JULGÅVA...

Forts från sid 9

Aposteln säger här ingenting mindre än att från en tillvaro i död och skilsmässa från Gud, så är den som blivit född på nytt upptagen som hans barn, äger medborgarskap i Guds rike och gemenskap med alla de heliga.

Så förunderligt stort är pånyttfödelsens under, att alla som tillhör Jesus Kristus sluts samman i en organisk enhet, en kropp där han är huvudet, ett heligt tempel där varje Guds barn är en levande sten. Detta är *församlingen* - Guds egendomsfolk här på jorden. Ett främmande element i denna värld, som är i den ondes våld. Främlingar och gäster, som snart flyttar till sitt eviga hem.

> -Om I alltså ären uppståndna med Kristus, så söken det som är därovan, där varest Kristus är och sitter på Guds högra sida. Ja, haven edert sinne vänt till det som är därovan, icke till det som är på jorden. Ty I haven dött, och edert liv är fördolt med Kristus i Gud. (Kol. 3:1)

Snart kommer Jesus igen för att hämta dem som hör honom till, dem som genom tro fått makt att bliva hans barn. Varje brudesjäl, som älskar Jesus och hans tillkommelse, ska då ryckas upp i luften, Herren till mötes. Saliga dag!

Man får aldrig förringa, förvanska eller omtolka något som är skrivet i den Heliga Skrift.

I det profana livet och särskilt då det gäller befallningar eller föreskrifter om något väsentligt, som en ambassadör eller annan budbärare ska förmedla när det gäller exempelvis krig eller liknande förvecklingar, får han aldrig lägga in egna synpunkter på de budskap han överlämnar. Det skulle leda till efterräkningar - han ställs helt enkelt till svars.

Så mycket viktigare då med Guds eget ord - det får inte försvagas genom människomeningar eller tillrättaläggan-den som skall passa den "moderna" människan.

Också idag behöver människan en Frälsare och Försonare. Kultur, förfining eller idealism kan inte rädda människan från evig död.

-Låten försona eder med Gud, säger Bibeln. Idag är frälsningens dag - nu är den välbehagliga tiden! ❑

1998

"Låt Kristi Ord rikligen bo ibland er!"

BIBELSTUDIER ✦ VÄCKELSEMÖTEN ✦ RADIOPROGRAM

Vill Du ha genuina inspelningar från Maranatafolkets missionscenter varje månad direkt hem till dig? Du kanske är hindrad av geografiska eller andra omständigheter till ett aktivt deltagande. Därför hoppas vi att på detta sätt kunna hjälpa dig att ändå få ta del av undervisning, sång och vittnesbörd.

☑JA! Jag vill gärna ha månadens kasett hemskickad och betalar endast kassett- och portokostnad (10kr / kassett + porto).

Jag betalar via postgiro 495 46 24 -5.

Namn:.....

Adress:.....

Postadr:.....

Sänd till följande adress eller ring:
Bällsta Media Center
Box 201 34
161 02 BROMMA
Tel: 08-98 56 83, Fax: 08-98 21 39

SE UPP!

Forts. från sid. 11.

ut; de evigt stadgade råmärkena flyttas och flyttas och till sist borttagas. Därpå arbetas det på otaliga punkter och sätt utefter hela linjen. Eller vad är världskyrklighetens strävan att sammanblanda Guds rike med råämnet till detsamma?

Vad äro de andliga kotteriernas fester och "roliga aftnar omkring Guds ord", "meten", "grötmöten" och dylikt gyckel för att "dra folk"? vad äro vissa behagsjuka sekt-skökors skamliga avprutningar på sanningens krav för att kunna behålla de sina, få hopar av "får" i partifållan och dra så många som möjligt från de andra? Vad äro dessa massfrälsningar och bokförda "nyfödelser" kväll efter kväll, framdrivna med smilande eller gallskrikande föredrag, och bevisade med framprompтade "vittnesbörd", pösiga tacksägelser och frasfulla böner?

Vad all denna se-genom-finger-nåd, vilken står som ett kvalmigt moln över hela vårt land med ett ideligt, osunt skvättande av "evangeliskt" slisk; och som lämnar hjärtats begär- och lustvärld obruten, där girighet, jordesinne, högfärd, fåfänglighet, partisinne och orättfärdighet i handel och vandel frodas, allt under det att ytan rappas och kalkas med stadgar, former och manér på fariséernas vis, och samvetet mutas med periodiska gåvor och arbeten för Guds rike?

Och vad är denna hedniska vetenskap i kristendomens namn med "epokgörande upptäckter och avgörande resultat"; och det tvärsäkra skränet av alla dessa fullvisa snyltgäster vid vetenskapens bord, vilka utan Gud "forska" i Guds ord, ända till dess man icke finner något Guds ord i bibeln?

Ja, vad är detta och otaligt annat av liknande art? Jo, det är ett andligt fattigdomsbevis, en förfärande brist på den dragande och frälsande gudskraften, som man vill ersätta med världsliga vägar och medel och genom "tidsenliga" fogningar och eftergifter för världsandens smak.

Det är ett köttsligt fikande efter ögonblicklig frukt, synlig vinst och påtaglig framgång i konkurrensen; ett farligt förbigående av den gudomliga frälsningsordningen i trångport och smalväg; ett ödesdigert förakt för Guds rikes växtlagar, enligt vilka nåden följer utvecklingens stilla och säkra gång i jordberedning, sående, groende, brodd, strå, ax och fullbordat vete i axet (Mark. 4:26-29); ett lättjefullt slå-sig-till-ro på evangelii känslobegynnelser utan att fortskrida till dess nyskapelse av hjärta och liv.

Det är en äcklig och ohygglig kurtis med världsanden; ett ormartat ringlande kring det gamla evangeliet för att få bort dess köttdräpande förargelse och världsmördande dårskap och därmed kristendomen själv.

Men sen I då icke, att I blivit beskedliga och tjänstaktiga lakejer på världsfurstens gala-vagn; och att I i grund och botten åken åt ett helt annat håll, än I i eder orena välmening trodden? Så snart I tummen och rubben på den gudomliga dårskapen, genomdallras eder själ av en underbar tjusning (Gal. 3:1); och denna tjusning tagen I för Guds välbehag! Men det är blott det "vita" köttets läckerhet I smaken.

På knä liggen I inför vilddjurets bild (Upp. 13:8). Och dess hemliga tillbedjan fyller hjärtat med "salig" andekraft, hänförelse och nit. Och vad det lider, så skall en demonisk inspiration framträda - före-buden till densamma hava vi - ; och stora tecken göras, så att de, som på jorden bo, skola förvillas för de tecknens skull (Upp. 13:14).

Ty det ondas verkliga gestalt är en hemlighet (2 Tess. 2:7) - det tror man först, då det är för sent - , en hemlighet, som rör sig i hjärtanas värld med djup fördoldhet och satanisk klokhet, en hemlighet, som de flesta aldrig se, ty de vilja icke se, och de kunna icke se, ty dårskapens, den äkta korskristendomens salva saknas. Men ondskan mognar så småningom under den förföriska ytan.

Och så kommer hon fram, säger Paulus, med sitt förfärande fyrspann; lögnens kraft, lögnens tecken, lögnens under och lögnens bedrägeri (2 Tess. 2:9, 10). Och i den väldiga världsomnibus, som de eldiga springare draga, sitta alla de förtappelsens barn, som icke mottagit kärlek till den verkliga frälsningens sanning (v. 10). -

'Men, tyst! Vad höra vi? O, fasa! Från höjden ljuder ett: "kör!" Från himlen ropas ett: "fort!" Till Satans kraft lägger Gud sin kraft. Till en tid stiger villfarelsen *upp* ifrån nedan; men så kommer en tid, då hon stiger *ned* ifrån ovan, då Gud sänder villfarelsen, inlagd i himmelens kraft (v. 11, 12). Och då låsas alla vagnens dörrar, och mot avgrunden bär det med ohejdelig fart. - Ja, så går det den, som ej i tid vill se upp.

Människa, ser du någonting, *ser* du någonting? Ser du huru upp och ned det går ibland oss, huru förvänt det går, huru hemskt det går, huru fort det går? - och hör du någonting? Hör du grodornas sövande göl-sång, den treenige padd-anden i träsket (Upp. 16:13)? Hör du hydrans rop: "ingen fara"; hör du drakens tal: "allt väl"? -

Och känner du något? Känner du aftonens kylande dunster ur kärret, bådande nattens härjande frost? Känner du rysningen och tryckningen över bröstet och hjärtats beklämning och de många extrastötama av gudshanden för att kunna hållas vaken? - Och märkte du, huru tvärsäkra människorna äro? Huru fria de gå från vishetens fruktan? Huru avslutad och viss deras salighet står? Huru rädda de äro för behövlig och hälsosam oro? Huru ivrigt de söka med styckad sanning försvara sin ställning? De hava druckit ur dvalans kalk, dvaladryck vilja de ha, dvaladryck måste de då få.

Aldrig har ännu en dag randats över vår jord med så många faror som *vår* dag. Och aldrig har jorden haft så många fallgropar eller varit så tusenflätad av ormar som nu. Och räkne, den där kan, alla de garn, som nu äro spunna i varje vrå av vår värld av både svarta och "vita" trådar. Ja, *vita*! Här spinnes vitt, spinnes vitt!

Därföre, o människa, så sant din själ är dig dyr och din evighet värd någonting - så se upp! Var lärjunge hos mästaren och bliv i hans ord på gammalt, enfaldigt vis! Bliv i hans ord så, att de få bliva i dig. Så enkelt är det.

De orden ledde de första lärjungarne säkert förbi både Roms och Jerusalems svarta och vita världsande. De skola ock leda dig *utur* och *förbi* både sjuhuvud-djurets och lamm-huvud-ormens drakandar - om dessa ord få bliva ett dagligt och stundligen övat, levande ljus i din själ. Ske alltså! Amen.

VILKA KRAFTER...

Forts från sid 7

och vilka krafter som kommer att påverka den här uppbyggnaden som nu sker. I vilken utsträckning har kyrkan ett inflytande och vad kommer det att innebära för den kristna verksamheten?

-Det är svårt att säga nu. Men jag tar del av uttalanden från olika håll, då jag möter människor i Ryssland, vilka är ganska präglade av det som var och skedde under de sjuttio år, som det kommunistiska partiet styrde landet. Och som är ganska känsliga för en återgång till det gamla.

❑❑❑

Vad är det för krafter som formar dagens Ryssland? Hur blir det med de demokratiska värdena, t ex religionsfriheten, åsiktsfriheten och yttrandefriheten. Menar du att det pågår en positiv utveckling?

-Man kan ha förhoppningar och illusioner. Men om vi ska få de här frågorna riktigt belysta så måste vi gå till det profetiska ordet. Varför inte profeten Daniel?

❑❑❑

Man kan alltså se det här ryska problemet ur profetiskt perspektiv?

-Det som sker i öst, sker i väst. De religiösa krafterna är i rörelse. Den gamla västkyrkan och den katolske påven utför en kraftfull mission i Europa i dessa dagar. Man samlar skarorna - det böljande folkhavet. Vi ser också vad som sker i öst.

I Daniels elfte kapitel, där det står om kriget mellan nordlandskonungen och sydlandskonungen. Söderlandskonungen ska draga mot nordlandskonungens här, tränga in i hans fäste, göra vad han vill med folket och behålla makten. Är det inte något av detta vi möter i tiden, i dessa väldiga rörelser?

❑❑❑

Mitt i den här förändringen finns alltså en dimension som man aldrig får bortse ifrån. Det här är inte endast ett politiskt skeende, utan lika mycket ett andligt. Det finns osynliga fenomen man måste ta hänsyn till. Och de finns beskrivna i bibeln.

-Ja, jag tror att det är det andliga kriget som blir den avgörande faktorn för utvecklingen i Ryssland.

Då kan man av bibeltexterna se vad allt det här kommer att leda till. Om man ska förstå tiden, så måste man ha en profetisk dimension, som mer än något annat ger en förklaring till det som sker i öst och väst och i Ryssland. Det innebär i realiteten att vare sig den politiska eller kyrkliga makten kommer att styra och bestämma den politiska utvecklingen. Allt detta kommer att ske genom andra krafter. Du menar alltså att Gud tar vem han vill och leder det fram på det sätt han har förutsagt i den heliga Skrift?

-Ja, mycket är dunkelt för oss och svårt att fatta. Men om vi går till Skriften och ber Gud om ljus över Ordet, tror jag att vi finner de verkliga avslöjandena om vad som sker i tiden.

❑❑❑

Då har vi anledning att tänka på att den bibliska profetian blir historia inför våra ögon. Och det gäller inte bara i Ryssland utan också i Sverige.

Det finns ju bibelord, exempelvis av Jesus som måste upplevas som väldigt chockerande då han talar om att människor skall stå rådvilla och att de ska gå så långt att de uppger andan av förskräckelse inför havets och vågornas dån. Havets och vågornas dån, det är väl rörelser i folkhavet det är frågan om.

Och när Jesus har sagt det, är det för att han vill att vi skall vara vakna inför dessa oerhörda skeenden. Det här kanske är ett sätt att ta till sig ett budskap och orientera sig in i profetian för att vara förberedd för nästa händelse, som kommer att skaka om i folkhavet i hela världen.

Vi vet ju inte vad som kommer att hända. Jag tycker det är helt naturligt att ställa frågan: Vad sker i Irak? Vad blir nästa steg, inte bara när det gäller den nationen, men med avseende på hela Mellanöstern. Dessutom: Vad sker i FN, och sedan i hela världen. Allt talar ju faktiskt ett och samma språk, om nödvändigheten av aktsamhet, hög beredskap för att stora, mäktiga och märkliga ting kommer att ske på alla områden.

Så kan vi titta på andra förhållanden i världen som ju är oerhört alarmerande, men som inte orkar fånga människorna längre, därför att man har resignerat i mycket stor utsträckning. Det som vi nu brottas med: arbetslöshetsproblemet, som vi tror att vi ska kunna lösa med olika tekniska, ekonomiska och sociala insatser, kanske till syvende och sist visar sig vara en andlig problematik. Hela fältet står öppet och är en utmaning till oss att söka oss med större intensitet än någon gång tidigare in i det profetiska budskapet, och få klart för oss att detta är ingenting annat än ett anrop. Alltså: JESUS KOMMER!

-Får jag föreslå att vi läser Lukasevangeliets tjugoförsta kapitel.

> "Mästare", frågade lärjungarna, "när skall detta ske? Och vad blir tecknet till att tiden är inne?" Han svarade: Se till att ni icke blir förvillade, ty många skall komma under mitt namn och säga: "Det är jag" och "tiden är nära", men följ dem icke. Och när ni får höra krigslarm och upprorslarm, så bli icke förfärade. Ty sådant måste först komma, men därmed är icke strax änden inne. Folk skall resa sig mot folk och rike mot rike, och det ska bliva stora jordbävningar, så ock hungersnöd och farsoter på den ena orten efter den andra, och skräcksyner skall visa sig och stora tecken på himmelen.
>
> Men före allt detta ska man gripa er, man ska förfölja er och draga er inför synagogorna och sätta er i fängelse och föra er fram inför konungar och landshövdingar, för mitt namns skull. Så skall ni få tillfälle att frambära vittnesbörd. Men när ni får se Jerusalem omringas av krigshärar, då skall ni veta att dess ödeläggelse är nära. Då må de som är i Judeen fly bort till bergen, och de som är inne i staden må draga ut därifrån, och de som är ute på landsbygden må icke gå ditin.
>
> Ty detta är en hämndens tid, då allt som är skrivet skall uppfyllas. "Och tecken skall ske i solen och i månen och i stjärnorna, och på jorden skall ångest komma över folken, och de skall stå rådlösa vid havets och vågornas dån, då nu människorna uppgiva andan av förskräckelse och ängslan för det som skall övergå världen, ty himmelens makter skall bäva."

Det är bara några axplock ur det tal som Jesus håller.

❑❑❑

Totalt handlar det här om en förtätad ondska med växlande inslag.Men Gud leder skeendet fram på det sätt som är förutsagt i den heliga Skrift.

Som sagt, mycket är dunkelt för oss och svårt att förstå, men om vi går till Skriften och ber Gud om ljus över Ordet, så tror jag att vi får veta vad som sker i tiden. ❑

SKULLE JAG...

Forts från sid 15

-Nu är magister Vserub också död! Be till Gud för hans själ! Jag hoppas innerligt att Guds nåd har frälst honom, men samtidigt fruktar jag att han kan gå förlorad. Det vet bara Gud. Men för allt i världen skulle jag inte vilja dö som innehavare av så många rika ämbeten. Alla som kräver betalning för sakramenten och inte vill ge avkall på en sådan ekonomisk vinning, alla som skamlöst förtrycker fattiga människor och tvingar dem till att ge, alla som handlar så är falska profeter. De gör sig skyldiga till simoni och är i verkligheten kättare!

Följden av detta fördömande tal och många andra blev så småningom förbud att offentligt kritisera kyrkans präster. Då svarade Hus frankt:

-Man måste lyda Gud mer än människor! Och nu började den öppna striden.

Ganska snart stod det klart för Hus att han skulle dyrt få betala för sin öppna och beslutsamma förkunnelse om prästämbetets ansvar.

-Är jag då större än Kristus och hans apostlar, så jag skulle slippa lida för evangeliet? skrev han i ett brev.

Kungen var mycket partisk för det tjeckiska folket, och ville tillsätta en tjeckisk rektor på universitetet. Valet föll på Johan Hus, som var den naturlige ledaren, även om hans radikala förkunnelse redan skapat oro. Sommaren 1409 blev han rektor för universitetet i Prag. I protest mot att konungen ingripit på detta vis, lämnade tusentals tyska studenter Prag, och grundade med påvens goda minne ett nytt universitet i Leipzig.

Hus blev allt djärvare i sin förkunnelse. Han försvarade i universitetet offentligt Wiclyffes skrifter, fastän de av ärkebiskopen förklarats vara irrläriga. Och i Betlehemskapellet, där han på folkspråket undervisade folket, samlades stora skaror för att lyssna till den kätterska förkunnelsen.

Bannlyst

Så kom det oundvikliga: Påven manade ärkebiskopen att bannlysa Hus och hela hans parti. Om så fordrades, skulle han begära hjälp "från världens makter" för att få bukt med den oförvägne folkledaren, rektorn och prästen. Problemet var att konung och regering uppträdde på Hus´ sida, och konungen skrev brev till påven och fordrade att processen mot Hus skulle läggas ned. Men påvens makt var starkare.

Den 15 mars 1411 lästes i de flesta av Prags kyrkor upp en bannlysning mot Hus. (Utom två, vars kyrkoherdar vägrade!) Sedan bannlystes även stadens borgmästare och råd, som inte ville böja sig under påvens krav. Då det inte hjälpte, belades hela staden med interedikt. Prags befolkning satte sig alltså över både bannlysning och interedikt, fastän katolska kyrkan använt alla till buds stående medel mot den irriterande och oförfärade predikanten. Hus predikade alltjämt i sitt kapell, som om ingenting hänt. Regeringen motsatte sig öppet domkapitlet, och flera av de präster som respekterade interediktet, förvisades från Prag. Ärkebiskopen befann sig i en mycket förödmjukande belägenhet. Han började verka för förlikning, men avled plötsligt.

Vid den tiden kände sig påven Johannes XXIII sitt välde i kyrkostaten hotat, och gjorde ett upprop om korståg. Syndaförlåtelse och avlat utlovades till dem som bidrog.

Hus och hans anhängare som predikade mot avlatshandeln, inbjöd till disputation på universitetet, där frågan om korståg och avlat avhandlades. I disputationen deltog en mängd doktorer, magistrar och studenter. Hus hade inga invändningar mot statens rätt att föra krig, men menade att kyrkan inte hade någon sådan rätt:

-Ville påven besegra sina fiender, borde han efterfölja Kristus, vars ståthållare han anser sig vara, bedja för sina fiender och säga: "Mitt rike är icke av denna världen". Säkerligen skulle Gud då välsigna honom och giva honom en visdom, som hans motståndare icke skulle kunna motstå. Har icke Kristus sagt till Petrus, då denne ville gripa till svärdet, att han skulle sticka det i skidan, och då Jakob och Johannes hade lust att kalla ned eld av himmelen för att bestraffa dem, som hade nekat att härbärgera Jesus, frågade han dem: "Veten I icke vilken andas barn I ären?"

Den fråga han mest fördjupade sig i, var emellertid avlatsfrågan. Han betonade bot och bättring för nödvändiga förutsättningar för syndernas förlåtelse. Ingen präst får utöva sitt ämbete utan att betona detta. Framför allt får han aldrig förmedla syndernas förlåtelse mot betalning, för detta vore simoni. Även den avlat påven ger är bunden vid botens och bättringens villkor. Hur kan han veta vilka som verkligen är botfärdiga? Påståendet att påven inte kan missta sig, är inte bara falskt, utan också hädiskt, ty i så fall vore han syndfri såsom Kristus själv. Även aposteln Petrus misstog sig, och det till och med efter den helige Andes utgjutelse. (Gal. 2)

Forts i nästa nummer

Saxat ur "Dialog med Maranata" på Crossnet!

www@@@www@@@www@@@www@@@www@@@

Seriöst eller oseriöst?

Långt före vår tid skrev predikanternas furste *Charles H Spurgeon* något, som också i dessa dagar borde ropas högt i alla de evangeliska kyrkorna och samfunden. Låt oss lyssna till denne gudsmans ord:

"Gå in i en kyrka, där ritualisten har ifört sig sin prunkande dräkt och kråmar sig inför Gud som en påfågel. Du skulle helt säkert vilja säga till honom: Om du kände Guds gåva, så skulle du lägga av dig all denna dårskap och hellre komma inför Gud i säck och aska än i dylik grannlåt. Då skulle du ödmjuka dig inför den Allrahögste som den mest fördömlige av människor, därför att du har vågat att kalla dig präst, ty präst är du icke alls för dina medmänniskor. En är präst, nämligen Kristus Jesus, och ingen annan är präst med undantag av att alla hava ett allmänt prästadöme, vilka icke några vissa kunna göra anspråk på för sig själva enbart. Om de så göra, draga de över sig det fruktansvärda öde, som övergick Kora, Datan och Abiram, vilka kallade sig själva präster men voro det icke. Om du visste Guds gåva, din stackare, skulle du lägga av denna prästerliga skrud och böja dig inför vår bekännelses Överstepräst och dyrka Honom allena!

Det kommer en kristens blod att koka, när man ser slikt prål bli föremål för dyrkan och det till på köpet i en protestantisk kyrka. En samling opånyttfödda oduglingar, som kalla sig "präster"! jag skulle icke alls använda så stränga ord om dem, ifall de vore ärliga nog att gå till Roms kyrka, dit de rätteligen höra, men då de tillåta sig den fräckheten att i vårt land utgiva sig för det som de icke äro, känner jag för dem icke tillräckligt skarpa ord. Om dessa präster finge, som de ville, då skulle vi vara tvungna att falla ned och slicka deras fotsulor, alldeles som våra okunniga förfäder böjde sig för legoherdarna från Rom. När man ser på målningar, hur påven och hans kardinaler utdela sina välsignelser i Vatikanen, medan beundrande skaror falla ned och dyrka dem, då känner och förstår man, att det är oändligt mycket bättre att tillbedja djävulen själv.

Vi giva Gud äran, men icke ett grand av hyllning åt vare sig människor eller änglar. Har jag icke sett, hur skaror i hundra- och tusental falla ned och tillbedja bilder och utklädda dockor? Jag har sett dem dyrka ben och gamla tänder; jag har sett dem tillbedja ett gammalt skelett, klätt i en modern kostym. Det sades vara skelettet av ett 'helgon'. Och jag har förundrat mig över, att det kan finnas människor, som äro så förblindade, att de tro, att sådan avgudadyrkan kan behaga den allrahögsta Guden.
Vi, bröder, Guds folk, vi som känna Kristus, kunna icke annat än med avsky och förskräckelse vända oss från ett sådant avfall. Vår tillbedjan vilja vi giva åt Jesus allena. Nu gives det något, varmed din religion kan prövas. När du beder, till vem beder du? När du sjunger, för vem är din sång avsedd? När du predikar, till vems ära predikar du? Vem är det, som du vill tjäna?

Ty så sant Herren lever, om du gör det för dig själv eller för någon annan utom Jesus Kristus, då vet du icke vad gudaktighetens kraft är, ty Kristus och Kristus allena måste för varje kristen var det stora föremålet; att främja Hans ära måste vara det, för vilket han är villig att leva, och för vilket han, om så behöves, är beredd att dö.

Ned, ned, ned med allting annat men *upp, upp, upp* med Kristi kors! Ned med edert "dop" och mässor och "sakrament"! ned med edra prästlögner, eder ritualism och eder liturgi! Ned med eder fina musik och eder pomp och edra skrudar och dräkter och kåpor och ceremonier! men upp, upp, upp med läran om det nakna korset och Frälsaren som dog för våra synder. Låt det ljuda över hela världen: Se på mig och lev! Det är liv i en blick på den Korsfäste. Det är liv genom en enfaldig tro på Honom men ingenstädes eljest."

Med seriösa maranatahälsningar
/Stina

Följ debatten direkt på Internet: www.fc.crossnet.se/kyrkor/maranata

Undervisning

Urval ur TEMAVECKOR, 4.10-2.11'97

Lörd 971004

❑ kl 19.00 Väckelsemöte. Kjell Roos predikar.

Sönd 971005

❑ kl 11.00 Folke Jacobson predikar.

❑ kl 19.00 Väckelsemöte. Ungdomar vittnar. Kjell Roos predikar.

Tisd. 971007

❑ kl 12.00 Arne Imsen

❑ kl 19.00 Arne Imsen

Onsd. 971008

❑ kl 12.00 Hans Lindelöw

❑ kl 15.00 Hans Lindelöw

❑ kl 19.00 Väckelsemöte. Vittnesbörd.

Lörd. 971011

❑ kl 19.00 Arne Imsen

Tisd. 971014

❑ kl. 19.00 Arne Imsen

Torsd. 971016

❑ kl 12.00 Tage Johansson

Fred. 971017

❑ kl 12.00 Tage Johansson

Lörd. 971018

❑ kl 19.00 Väckelsemöte. Appell av Kjell Roos.

Sönd. 971019

❑ kl 11.00 Kjell Roos predikar

❑ kl 19.00 Väckelsemöte. Kjell Roos

Tisd. 971021

❑ kl 12.00 Tage Johansson

❑ kl 15.00 Jan Egil Hafsahl

❑ kl 19.00 Arne Imsen

Onsd. 971022

❑ kl 12.00 Jan Egil Hafsahl

❑ kl 15.00 Jan Egil Hafsahl

Torsd. 971023

❑ kl 12.00 Folke Jacobson

❑ kl 15.00 Jan Egil Hafsahl

Fred. 971024

❑ kl 15.00 Jan Egil Hafsahl

Lörd. 971025

❑ kl 15.00 Folke Jacobson

❑ kl 19.00 Väckelsemöte. Appell av Jan Egil Hafsahl

Sönd. 971026

❑ kl. 11.00 Jan Egil Hafsahl

❑ kl 19.00 Väckelsemöte. Appell av Folke Jacobson

Tisd. 971028

❑ kl 12.00 Arne Imsen

❑ kl 19.00 Arne Imsen

Varje kassett endast 10:- + porto
(OBS! Vissa möten är 2 kassetter)
Bällsta Media Center
Box 201 34, 161 02 BROMMA
Tel. 08-98 56 83, Fax 08-98 21 39

KATOLICISMEN...

Forts från sid 4

gon institution. Det som hör världen till förblir en del av världen med eller utan kristna namn. Däremot finns det, Gud vare lov, fortfarande många levande pingstsjälar med djup resonans för urpingstens realiteter.

De har överlevt sekulariseringsprocessen och inte böjt knä för Baal och gett honom hyllningskyssen. Men dessa är vanligtvis fåordiga, psykade och rejält andligen hemlösa trots nominellt medlemskap i religiöst flerspråkiga kyrkor. De är ofta utfrysta och isolerade. Men det skall sägas med eftertryck till alla, att det är bättre att vara utfryst ur etablissemanget, än djupfryst i det!

Vilka begrepp eller övriga vetenskapliga instrument man väljer, för att teologiskt, psykologiskt, sociologiskt eller historiskt analysera och kartlägga ett uppmärksammat fenomen i tiden är egentligen helt ointressant och ovidkommande för en andlig livsrörelse med sin helt unika dignitet och sitt speciella sätt att prioritera.

Den kvinnliga domprosten i Storkyrkan gör ett avskyvärt försök att inbilla pingstpredikanterna att det enkla uttrycket för tillbedjan med lyfta händer har något som helst släktskap med den magiska riten prästen tar till i sin liturgi. Även pastor primarius vet naturligtvis att det är en enorm skillnad mellan att räcka fram sin hand till att hälsa på en god vän och att lyfta den till en hitlerhälsning!

Hur kan hundratals unga och äldre pingstpredikanter svälja detta utan att reagera?

"I vilket avseende liknar frikyrkosamfunden skökan i Uppenbarelseboken?" Precis så burdust och dömande formulerades frågan i pingstfolkets sommarkonferens 1920. Pastor Lewi Pethrus´ uttalanden om de olika samfunden representerande det skököväsen, som omtalas i Upp. 17:5, hade väckt uppståndelse i vida kretsar. Det visade sig främst i samfundspressens kalfaterier. Svaret blev entydigt och klart: "När en enskild själ eller en församling är otrogen emot Gud och förlitar sig uppå sig själva i stället för Gud eller insätter organisationer istället för den Helige Andes gåvor och verk, då uppstår ett skökoförhållande. Vi måste dock skilja mellan ett system och de enskilda själarna. Inom de organisationer, vilka såsom sådana har svikit Gud, kan enskilda brudesjälar finnas."

År 1927 deklarerade Evangelii Härold: "Vi tro, att en levande kristen som inte kompromissar med otro och skököväsen, i längden kan uträtta mer för Guds verk, även om skaran är liten och på alla sidor trängd, än alliansväsendets beundrare någonsin kunnat. Vi tro på den andliga enhet, som bibeln omtalar men icke på den moderna religiösa allians, där så gott som allting erkännes, bara det går under det kristna namnet."

Ännu är inte striden avblåst. Vi befinner oss fortfarande på ett alltmer komplicerat stridsfält, och det finns all anledning för oss att ta ställning i ledar-, lärar- och gemenskapsfrågor. Väljer vi då forntidens apostlar eller nutidens apologeter till våra lotsar och auktoriteter?

Olikheten är fundamental och påtaglig och illustreras dramatiskt i den nuvarande pingströrelsens mutativa förvandling från växt till ett stort träd med imponerande krona och med grenverket utsträckt över hela jorden. Egentligen är det fråga om en avsöndringsprocess från det egna ursprunget och rotsystemet till total integrering med de etablerade systemen.

Detta bekräftas allt tydligare i kategoriklyvningar, nya organisationer för mission och ungdomsarbete, statssubventionerat församlingsliv, ny rekryteringsbas och s k vilande medlemskap istället för exkommunion.

Vad allt detta indikerade, fanns det inte den minsta osäkerhet eller det minsta tvivel om sommarkonferensen 1920. Rågångarna rensades med tydlig adress till alla anpassliga moderniteter. Det heter i konferensens antagna uttalande: "Det förhållandet, att samfunden allt mer och mer belastar sig med allt flera, nya organisationer, visar att de avlägsnar sig allt mer och mer ifrån den bibliska friheten, varför frågan om att taga avstånd från samfundsväsendet är mera brännande nu än någonsin förr."

Det är mycket betecknande och samtidigt besvärande och illa varslande att sådant, som år 1920 "visar att de avlägsnar sig allt mer och mer från den bibliska friheten" innevarande år presenteras såsom övertygande tecken på framgång och förnyelse av pingströrelsens eget huvudorgan. Det som då ofelbart ledde fram till dödsdom och undergång utlöser nu mäktiga karismatiska förnyelser. Tro det, den som vill.

Ur annalerna ekar en vis mans skarpsinnigt formulerade iakttagelser: "det är höjden av avfall, då man betraktar själva avfallet som utveckling." Och med Paulus måste det fastslås ännu en gång: "Om så vore att jag byggde upp igen det samma som jag redan har brutit ned, då bevisade jag därmed att jag var en överträdare."

Tydligare kan väl knappast avfallet speglas. Gud överger institutionerna men aldrig individerna, om hans kallelse hörsammas och de i ödmjukhet återvänder till det som var i begynnelsen för att genom omvändelse och överlåtelse upprätta igen såsom han återför "bäckarna i Sydlandet" till den prima kärlek med alla dess heläkta kvaliteter i tillbedjan, liv och gärning.

Då pingstväckelsen tvingades abdikera och församlingen ockuperades av främmande härsmakter, återstod för oss ingenting annat än att som hemlösa flyktingar på egen hand söka ett land för nybyggare. För vårt vidkommande, blev det MARANATA - Gud vare lov!

MidnattsROPET
HÄROLD FÖR ANDLIG VÄCKELSE OCH FRI MISSION
BOX 201 34 161 02 BROMMA
TEL: 08-98 56 83, FAX: 08-98 21 39
E-mail:maranata.stockholm@crossnet.se
Omslagsfoto: Pressens Bild/Itar-Tass

ANSVARIG UTGIVARE
Arne Imsen
I REDAKTIONEN
Stina Fridolfsson, Ulla Näsholm, Arne Björkman, Mikael Eliasson
TRYCK: BMC-tryck, Bromma 1997

SÄNDES FRITT!
Gåvor till tidningen och litteraturmissionen, pg 495 46 24-5
Bällsta Media Center.
Meddelande om adressändring sker skriftligt till redaktionen.

NANGI-JALA -Vad är det?

"Det borde vara en självklarhet för väckelsekristna föräldrar att rensa bort böcker som Mio min Mio, Bröderna Lejonhjärta m fl ur barnens bokhyllor!" Illustration av Ilon Wikland ur Bröderna Lejonhjärta.

STINA FRIDOLFSSON

Sveriges populäraste, ja, kanske rent av världens populäraste sagotant har fyllt 90 år.

En totalt enig media stormade fram med ovationer och hyllningar.

Även den kristna pressen betygar henne sin beundran, respekt och vördnad.

- Lätt att tro på Astrids Gud, försäkrar Sändaren, organ för Missionsförbundet och Baptistsamfundet.

Och hela framsidan domineras av ett ansiktsporträtt på den åldriga sagotanten. Hon har byggt upp en sagovärld om livet bortom döden, som för svenska barn är mera verklig än Bibelns berättelser. Naturligtvis, eftersom Astrid Lindgrens böcker har mycket mera plats i barnens värld än bibelberättelser, söndagsskola och aftonbön.

I ett stort uppslag, presenteras ytterligare:

-Det går ett stråk av himmel genom Astrid Lindgrens böcker.

Och så citeras harmoniska, fina avsnitt ur böckerna, som appliceras på himlen och Gud.

-Det blir så lätt att tro...

Missionspastorn som lyfter fram denna tolkning, har ofta använt Astrid Lindgrens böcker i andakter och förkunnelse.

Allt oftare kan man i dödsannonser efter barn läsa en hälsning med förhoppning om återseende i Nangijala, sagoparadiset som blivit verkligare än himlen.

Den mycket New Age-betonade framställningen av kampen mellan ont och gott, med andar, gudar och platser som ska ge barnen en föreställning om översinnliga ting, har inte motiverat den kristna pressen att uttala någon kritik eller varning för Astrid Lindgrens populära barnböcker. Tvärt om. I tidningen Dagen läser vi också en jätteartikel om

-Allas vår Astrid Lindgren ...

Det skulle vara ett svek, om tidningen Midnattsropets redaktion stillatigande konstaterar denna okritiska hyllning av en sagotant som fått skapa en religiös värld för barnen som för många blir ersättning för levande tro på Jesus Kristus.

Det borde vara en självklarhet för väckelsekristna föräldrar att rensa bort böcker som Mio min Mio, Bröderna Lejonhjärta m fl ur barnens bokhyllor, lika självklart som att man inte vill låta dem läsa liknande litteratur i samma genre med spiritistisk tendens av mindre lysande förmågor.

STRID FÖR...

Forts från sid 3

de 50, som blivit frälsta under denna vecka. P.S. Söndagskvällen den 12 februari: Stort frälsningsmöte! Sju själar vid korsets fot. Halleluja!

I nr. 16, den 22 april, skriver kårofficeren, som fått förflyttningsorder till Jönköping:

-Adjö, Stockholm II! Att Guds nåd är uppenbar med frälsning, det kunna vi i sanning säga här på Kungsholmen. Det har varit en underbar tid här, det ha vi orsak att säga. Omkring 540 själar hava sökt frälsning, och mer än 100 ha invigt sina liv och stå som soldater.

Lidelse för själars frälsning var A och O. Därav förstår vi, att den andeutgjutelse som ägde rum inte var något svärmiskt eller "överandligt".

Hur det kunde gå till vid ett väckelsemöte får vi en glimt av i nr. 1 den 7 januari, i ett referat av kommendörens juldagsmöten. Efter julotta i Templet var det väckelsemöte på Kungsholmen.

-Med ledning av Apg. 13:38-41 talade kommendören på sitt vanliga ömsom glädtiga och ömsom allvarliga sätt till de ofrälsta att "Se till att det icke skulle komma över dem, som är sagt i profeterna." Efter det major Ögrim än vidare nödgat syndare att komma började vi det egentliga handgemänget man och man emellan.

Striden kändes hård. Snart brusar den härliga kören: "O ja, det finns frälsning för dig", och se där kommer den förste bekymrade fram till plattformen, snart följd av en andra och tredje. "Golgata ström" tar tag i den fjärde och femte, och just som vi lämnade plattformen för att begiva oss hem till HK (Högkvarteret, min anm.) ljuder det genom salen: "Den åttonde har kommit!" Så slutade denna minnesrika juldag. Människor jublade, änglar jublade.

Segrarna vanns förvisso inte utan strider. När man läser ovanstående och mycket annat om nu hemgångna troskämpar, ställer man frågan och uppmaningen i första hand till sig själv, men ock till en slumrande och ljum kristenhet:

Var är din skrud, o Kristi brud?
Var är din tro, var är din första kärlek?
Var är ditt hopp, ditt segerlopp?
Vak upp, se Jesus kommer snart!

TIDLÖS VÄCKELSEPREDIKAN

given till alla tiders kristna av Gud genom en andesmord förkunnare: aposteln Petrus.

Var desto ivrigare, mina bröder, att göra er kallelse och utkorelse fast. Gör ni det, skall ni aldrig någonsin snubbla och falla. Då skall ni få en fri och öppen ingång till vår Herre och Frälsare Jesu Kristi eviga rike.

Därför tänker jag alltid påminna er om detta, trots att ni redan känner till det och är befästa i den sanning som ni äger. Jag ser det som min plikt att väcka er genom mina påminnelser, så länge jag bor i detta tält. Jag vet att jag plötsligt skall lägga av mitt tält. Det har vår Herre Jesus Kristus visat mig. Men jag vill göra det jag kan för att ni också efter min bortgång alltid skall kunna minnas detta.

Det var inte några utstuderade myter vi följde, när vi förkunnade för er vår Herre Jesu Kristi makt och hans ankomst, utan vi var ögonvittnen till Jesu majestät. Ty han blev av Gud, Fadern, ärad och förhärligad, när en röst kom till honom från den upphöjda Härligheten: "Denne är min Son, den Älskade. I honom har jag min glädje. Den rösten hörde vi själva från himlen, när vi var med honom på det heliga berget.

Så mycket fastare står nu det profetiska ordet för oss, och ni gör rätt i att hålla er till det som till ett ljus som lyser på en mörk plats, tills dagen gryr och morgonstjärnan går upp i era hjärtan. Framför allt skall ni veta att ingen profetia har kommit till genom någon människas egen utläggning. Ty ingen profetia har burits fram genom någon människas vilja, utan ledda av den helige ande har människor talat vad de fått från Gud.

Men glöm inte detta, mina älskade, att en dag för Herren är som tusen år och tusen år som en dag. Herren dröjer inte med att uppfylla sitt löfte, så som en del menar. Nej, han har tålamod med er, eftersom han inte vill att någon skall gå förlorad utan att alla skall få tid att omvända sig. Men Herrens dag kommer som en tjuv, och då skall himlarna försvinna under våldsamt dån och himlakroppar upplösas av hetta och jorden och de verk som är på den inte mer finnas till.

Då nu allt detta går mot sin upplösning, hur heligt och gudfruktigt skall ni då inte leva, medan ni väntar på Guds dag och påskyndar dess ankomst - den dag som får himlar att upplösas i eld och himlakroppar att smälta av hetta. Men nya himlar och en ny jord där rättfärdighet bor, väntar vi på efter hans löfte.

Detta angår alla och bör läsas ofta - utan stress, i stillhet och med eftertanke, så länge dagen varar...

Vi som redigerar, trycker och distribuerar MIDNATTSROPET, önskar alla medarbetare och läsare en av Gud rikt välsignad julhelg och ett gott nytt väckelseår!

POSTTIDNING A

MidnattsROPET
Box 201 34
161 02 Bromma

Begränsad eftersändning

Vid definitiv eftersändning återsänds försändelsen med nya adressen på baksidan.

Låt mig få höra om Jesus

SÄRLAREGN nr 202
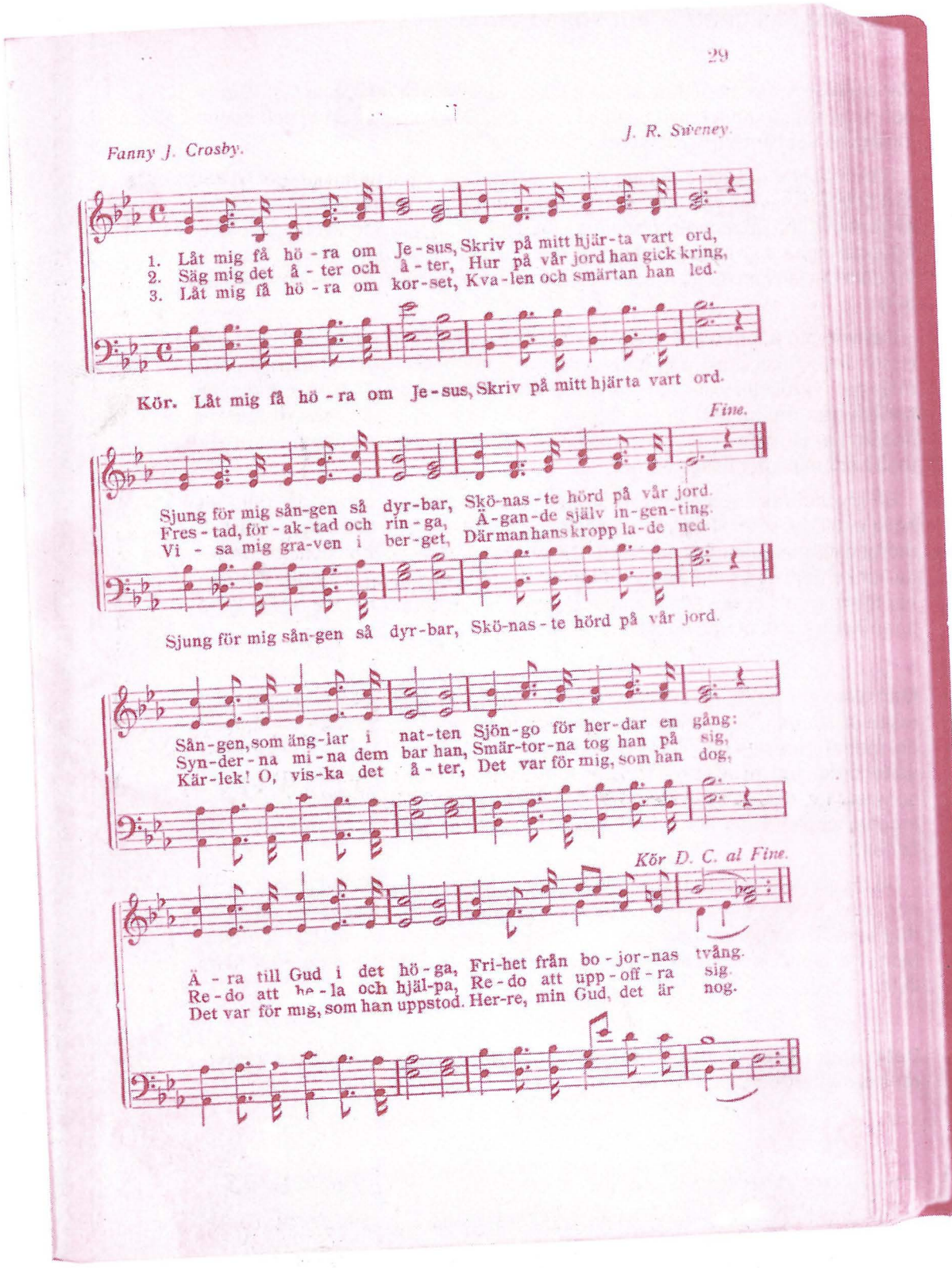
29

Fanny J. Crosby. J. R. Sweney.

1. Låt mig få hö - ra om Je - sus, Skriv på mitt hjär - ta vart ord,
2. Säg mig det å - ter och å - ter, Hur på vår jord han gick kring,
3. Låt mig få hö - ra om kor - set, Kva - len och smärtan han led.

Kör. Låt mig få hö - ra om Je - sus, Skriv på mitt hjärta vart ord.

Fine.

Sjung för mig sån-gen så dyr-bar, Skö-nas-te hörd på vår jord.
Fres - tad, för - ak - tad och rin - ga, Ä - gan - de själv in - gen - ting.
Vi - sa mig gra-ven i ber-get, Där man hans kropp la - de ned.

Sjung för mig sån-gen så dyr-bar, Skö-nas-te hörd på vår jord.

Sån - gen, som äng - lar i nat-ten Sjön - go för her-dar en gång:
Syn-der - na mi - na dem bar han, Smär-tor - na tog han på sig,
Kär - lek! O, vis - ka det å - ter, Det var för mig, som han dog,

Kör D. C. al Fine.

Ä - ra till Gud i det hö - ga, Fri-het från bo - jor - nas tvång.
Re - do att he - la och hjäl-pa, Re - do att upp - off - ra sig.
Det var för mig, som han uppstod. Her-re, min Gud, det är nog.

Fanny Crosby
(1820-1915)

föddes i New York. Vid sex veckors ålder fick hon en svår ögoninflammation som gjorde henne blind för hela livet. Hennes mormor brukade läsa bibeln för henne, och hon kunde snart långa stycken utantill.

Hon började tidigt skriva poem, och redan 1831 publicerades det första. Fanny fick gå på ett blindinstitut i New York där hon sedan blev lärare. Hon gifte sig med en blind musiker.

Vid 30 års ålder upplevde hon frälsningsvisshet och fick glädje i Gud. Det var vid ett besök i en Metodistförsamling, vilken hon sedan anslöt sig till.

Fanny Crosby lär ha skrivit omkring 8000 poem och sånger, många älskade och sjungna i hela världen.

Låt mig få höra om Jesus skrevs omkring år 1900 och översattes år 1904 till svenska av Karl Larsson.